

Diskurs som legitimitet i Kinas Kommunistiske parti

Diskursiv udvikling i Kinas Kommunistiske Parti 1949-1992 og 2012-2025

Speciale

Historiestudiet AAU

Skrevet af

Benjamin Lindahl Andersson

Vejledt under

Jesper Willaing Zeuthen

(20183106)

Abstract

This Dissertation examines how Chinese national identity and political legitimacy have been discursively articulated and rearticulated under three key leadership periods. Namely: Mao Zedong, Deng Xiaoping, and Xi Jinping. Focusing on these three periods, the study analyzes how the Chinese Communist Party (CCP) has employed history, ideology, nationalism, and culture as flexible political tools in governance aiming to maintain hegemonic control across different historical and socio-political contexts.

This thesis adopts a historical discourse-analytical approach inspired by Ernesto Laclau and Chantal Mouffe's discourse theory. Methodologically supplemented by Michael Schoenhals' analyses of political language in Chinese politics. This specific framework enables an examination of how political meaning, identity, and authority are constructed through discourse, including the use of political narratives, slogans, and ideological campaigns. Empirically, the analysis is based on central political speeches and ideological texts from the three periods, including Mao's *Little Red Book*, Deng Xiaoping's Southern Tour speeches from 1992, and Xi Jinping's speeches and *Xi Jinping Thought on Socialism with Chinese Characteristics for a New Era*.

The analysis demonstrates that the CCP's political survival cannot be explained primarily through ideological consistency, but rather through a remarkable capacity for discursive adaptation. Under Mao, political legitimacy and national identity were constructed through revolutionary ideology and mass mobilization. During the Deng era, legitimacy became increasingly anchored in economic development, stability, and pragmatic governance. Later under Xi Jinping, national identity is rearticulated as a civilizational community, integrating elements of socialist ideology, Chinese history, and culture into a consolidated hegemonic project. The thesis concludes that political legitimacy constitutes the central driving force behind discursive change in CCP governance, and that discourse functions as a key instrument of political control. Xi Jinping's leadership is therefore understood not as a radical rupture, but as the culmination of a longer historical process in which national identity, political authority, and discursive power have become increasingly intertwined.

Indhold

Indledning	4
Problemformulering	5
Afgrænsning	5
Forskningsdiskussion	6
Teori og Metode	10
National identitet.....	10
Operationalisering af Laclau og Mouffe Diskursteori	13
Refleksion og Kritik af teori og metode	17
Metode.....	19
Kildepræsentation	23
Citater fra formand Mao Zedong.....	23
Deng Xiaoping's Rejse Mod Syd (1992)	24
Xi Jinpings Tale ved den 19. partikongres (2017)	25
Analysestrategi	26
Analyse del 1. Mao Zedong.....	27
implementeringen af en socialistisk baseret national identitet	27
Mao og det nye Kina.....	27
Historiske narrativer og Legitimitet	29
Mao's rekonstruktion af kinesisk national identitet.....	34
Mao's diskursive fremstilling i den lille røde	37
Kulturrevolutionen og legitimitet	40
Delkonklusion	44
Analyse del 2 Deng Xiaoping	45
Historisk og politisk kontekst: Fra revolutionært hegemoni til pragmatisk modernisering	45
Partiets interne spændinger	49
Deng Xiaopings diskursive rekonstruktion af national identitet under Sydrejsetalerne	50
Skrøbeligt hegemoni og udviklingsmobilisering under Deng Xiaoping.....	54
Delkonklusion.....	55
Delanalyse 3 – Xi Jinping.....	57
Analyse af Xi Jinping Thought – Socialism with Chinese characteristics for a new era	57
Politisk og historisk kontekst	57
The new normal.....	59

Socialisme med kinesiske særpræg for en ny æra	61
Diskursanalyse af Xi Jinping Thought	64
Kinesiske drøm	66
Rekonstruktion af kinesisk national identitet.....	70
Delkonklusion.....	73
Syntese af Diskursiv kontinuitet og forandring i Kinas kommunistiske Parti	74
Syntese af Mao, Deng og Xi	74
Diskussion: KKP's stabilitet, nationalisme og legitimitet under Xi Jinping.....	77
Konklusion.....	79
Litteraturliste	82
Bøger.....	82
Bogkapitler i redigerede værker.....	83
Forskningsartikler	84
Hjemmesider	85
Taler og primærkilder	85

Indledning

“Regime resilience, which can be understood as a regime’s ability to keep its function and identity from being undermined by internal and external pressure, is based on its legitimacy and capacity to satisfy the population.” (Tsang & Cheung, 2022)

Siden Folkerepublikken Kinas etablering i 1949 har Kinas Kommunistiske Parti (KKP) stået over for det grundlæggende problem at legitimere sit politiske styre i et samfund præget af dybe sociale, økonomiske og ideologiske forandringer. Hvor Mao Zedongs styre i høj grad baserede sin legitimitet på revolutionær ideologi, massemobilisering og forestillingen om en historisk nødvendighed, har efterfølgende ledere været tvunget til løbende at forholde sig til nye nationale og internationale betingelser, der har udfordret partiets autoritet. Spørgsmålet om, hvordan KKP har konstrueret og rekonstrueret sit legitimitetsgrundlag over tid, er derfor centralt for forståelsen af Kinas moderne politiske historie (Meisner 1999).

Dette speciale undersøger, hvordan kinesisk national identitet og politisk legitimitet er blevet diskursivt artikuleret og omartikuleret under tre afgørende ledelsesperioder: Mao Zedong, Deng Xiaoping og Xi Jinping. Med udgangspunkt i disse perioder analyseres, hvordan KKP har gjort brug af historie, ideologi, nationalisme og kultur som politiske ressourcer i bestræbelserne på at opretholde politisk autoritet på tværs af forskellige historiske kontekster. Specialet tager afsæt i den antagelse, at både kontinuitet og forandring kendetegner KKP’s politiske praksis, og at disse dynamikker må forstås i relation til partiets vedvarende behov for legitimitet.

Analytisk trækker specialet på diskursteoretiske perspektiver inspireret af Ernesto Laclau og Chantal Mouffe samt på forskning i kinesisk politisk sprog, herunder Michael Schoenhals’ analyser af ideologisk kommunikation. Denne kombination muliggør en historisk analyse af, hvordan politisk betydning, identitet og magt er blevet formet gennem sprogbrug, narrativer og symbolske praksisser i KKP’s politiske virke.

Empirisk baserer specialet sig på en analyse af centrale politiske tekster og taler fra de tre perioder, som undersøges i deres samtidige historiske kontekst og i dialog med eksisterende forskning om kinesisk nationalisme, legitimitet og autoritært styre.

Ved at fokusere på forholdet mellem diskurs, national identitet og legitimitet søger specialet at bidrage til en nuanceret historisk forståelse af KKP's politiske stabilitet. Frem for at betragte autoritær kontinuitet i Kina som et resultat af enten repression eller økonomisk vækst alene, peger specialet på betydningen af diskursive strategier og historisk meningsdannelse som centrale elementer i partiets måde at udøve og vedligeholde politisk magt på.

Problemformulering

Hvordan artikulerer og omartikulerer KKP politisk legitimitet og national identitet gennem diskursive praksisser under Mao Zedong, Deng Xiaoping og Xi Jinping, samt hvordan forskydes betydningen af centrale politiske begreber i denne proces?

Afgrænsning

Dette speciale er afgrænset fra 1949-2025, herunder vil fokus være på særligt tre nedslagspunkter i denne periode, da de repræsenterer tre forskellige epoker i kinesisk politisk historie, men fortsat repræsentere samme politiske Parti. Første nedslagspunkt omhandler æraen under Mao Zedong, hvor fokus er på Maos lille røde som primært kildemateriale, der blev udgivet i sin endelige form i 1964. Derudover vil jeg kontekstualisere på baggrund af sekundær litteratur, der består af en række bøger og forskningsartikler. I perioden under Mao vil jeg forsøge at forholde mig specifikt til emner, som kulturrevolutionen og narrativ anvendelse. Det andet nedslagspunkt jeg vil undersøge, er Deng Xiaopings æra, hvor det primære kildemateriale afgrænses til en række, taler fra Dengs rejse mod syd i 1992, her vil jeg ligeledes forsøge at inddrage sekundær litteratur i form af forskningsartikler og relevante bøger for at kontekstualisere perioderne. Der vil være et konkret fokus på emner som mobilisering for udvikling og generelle skift i diskursen i tiden efter Mao. Det tredje nedslagspunkt omhandler Xi Jinping, hvor det konkrete primære kildemateriale omfatter hans 19. partikongres tale fra 2017, hvor "Xi Jinping thoughts" blev lanceret som en manifestation af en konkret doktrin.

Opgaven vil ikke yderligere tilføje andet primært materiale, da disse kilder er tilstrækkeligt centrale til at repræsentere de tankemæssige skift, der forekommer på tværs af epokerne. Formålet med dette er at identificere de kontinuerlige skift i forståelser og tanke, der rekonstrueres i forsøget på at vedligeholde legitimitet. Specialet fokuserer primært på de diskursive og ideologiske konstruktioner af legitimitet og national identitet, som de kommer til udtryk i mit valgte kildemateriale, og sekundær litteratur. Der vil der være minimalt fokus på, de udenrigspolitiske forhold, samt det institutionelle styre i KKP. Årsagen til dette, er at projektet i så fald ville blive for omfattende.

Teoretisk vil specialet blive afgrænset i forhold til anvendelsen af klassiske nationalisme teorier, herunder Benedict Anderson, Anthony Smith og Ernest Gellner. Desuden vil nyere forskning i kinesisk historie inddrages i form af Schoenhals, Looney og Mattingly. Dette omhandler henholdsvis sprog, masse mobilisering og civilsamfund og disse perspektivers relation til KKP's rekonstruktion af legitimitet. Geografisk afgrænses projektet indenfor Kinas grænser, da dette projekt søger at forstå de interne politiske instanser, udvikling og legitimitet. Der vil ikke være fokus på regionale forskelle, såsom Tibet og Xinjiang.

Forskningsdiskussion

Et af de mest gennemgående temaer i forskningen om moderne kinesisk politik er spørgsmålet om, hvordan Kinas Kommunistiske Parti legitimerer sit fortsatte monopol på magten (Tsang & Cheung, 2024; Zeng, 2014). Siden Mao-tiden har legitimitet været en vedvarende udfordring for partiet, og forskningslitteraturen afspejler både periodiske skift i legitimationsstrategier og dybe uenigheder om deres bæredygtighed (Weatherley & Zhang, 2017; Ng, 2023). I takt med Kinas økonomiske transformation og det gradvise skift fra Mao til Deng og siden Xi Jinping, har vestlige såvel som kinesiske forskere udviklet divergerende analyser af KKP's brug af national identitet, historie, ideologi, kontrolmekanismer og moderne governance som legitimerende kilder (Perry, 2019; Mattingly, 2020; Guo, 2019).

Et centralt udgangspunkt i forskningen er Tsang & Cheungs argument om, at KKP grundlæggende opererer gennem en performance baseret legitimitet, hvor partiets legitimitet ikke hviler på demokratiske principper, men på evnen til at skabe stabilitet, økonomisk vækst og national styrkelse. *"But the raised expectation also means that when the government underdelivers in a significant way or imposes costs that are too high, public discontent and protest return (...) The reality remains that the regime still relies on performance to maintain its popular legitimacy."* (Tsang, 2024, S. 204-205)

Guo peger på, at partiet især siden Deng Xiaoping har substitueret ideologisk mobilisering med økonomiske resultater. (Guo, 2019, S. 2-3) Samtidigt argumenterer han for et generelt ideologisk skifte i partiet: *"Part of the KKP's philosophical departure from Marxism and Maoism is its increasing conversion to nationalism."* (Guo, 2019, S. 2) Denne position danner en slags forskningsmæssig linje, som andre forskere forholder sig til, enten for at nuancere eller udfordre den. Zeng placerer sig i forlængelse heraf ved at argumentere for, at KKP under Xi Jinping forsøger at kombinere performance-legitimitet med et mere eksplicit ideologisk projekt. (Zeng, 2014, S. 632)

Ifølge Zeng er en af de mest markante udviklinger under Xi Jinping ikke en egentlig ideologisk fornyelse, men derimod en tilspidset debat i Kina om netop ideologiens betydning. Zeng viser, at kinesiske intellektuelle i stigende grad udtrykker bekymring over, at marxistisk ideologi har mistet sin sammenhængskraft, og at partiet derfor i højere grad må støtte sig af andre former for legitimitet: *"Chinese intellectuals seem to have become more pessimistic. This again indicates that Chinese intellectuals are concerned that economic performance alone cannot sustain the KKP's ruling."* (Zeng, 2014, S. 635) I denne sammenhæng peger Zeng på, at kinesiske forskere ofte er mere pessimistiske end vestlige i vurderingen af, om ideologien fortsat kan fungere som et legitimt grundlag for KKP's styre. (Zeng, 2014, S. 615)

Nogle forskere ser Xi's centralisering og ideologiske stramninger som en styrkelse af partiets legitimitet, andre tolker dem som udtryk for et underliggende brud og ny usikkerhed snarere end stabilitet. Netop denne spænding mellem stabilitet og usikkerhed er omdrejningspunktet i Elizabeth Perry's værk *"Academia Sustains Regime"*. Perry påpeger, at KKP historisk set har været dybt bevidst om risikoen for intellektuelle og studerende som politisk modmagt, og at kontrol over universiteter og vidensproduktion er blevet et kerneelement i vedligeholdelsen af partiets legitimitetsprojekt. Hun skriver, således: *"the possibility of college students serving as sparkplugs of political protest did*

not disappear when army tanks rolled into Tiananmen Square in 1989,” (Perry, 2019, S. 16) Derfor er det et centralt element for KKP at kontrollere “educated acquiescence.” Denne form for legitimering kombinerer autoritær overvågning med en moderne meritokratisk fortælling, hvor akademisk præstation og national fremgang fremstilles som gensidigt afhængige. (Perry, 2019, S. 9) Perrys pointe understøtter Tsang & Cheungs fokus på performance, men udvider det til at omfatte kulturel og intellektuel kapital som legitimationsredskaber. Samtidig åbner hendes kritik for en vigtig modsætning, da legitimitet i stigende grad, hviler på uddannelse og national stolthed, bliver netop disse grupper også potentielle trusler mod regimet. Dette erindres både i 1989 og 1978. (Perry, 2019, S. 6)

Hvor Perry fokuserer på uddannelsessektoren, udvider Mattingly konceptet til Kinas bredere kontrolstrategier i samfundet. Hans forskning viser følgende: *“(...) state power in China comes from an unlikely source: society itself.”* (Mattingly, 2020, S. 182) Partiet bygger ikke kun legitimitet gennem narrativer eller økonomi, men gennem praktisk kontrol via infiltration, kooptering og netværk af lokale informanter. Disse uformelle kontrolmekanismer, lineageorganisationer, religiøse grupper og lokale eliter fungerer både som en kilde til stabilitet og som en potentiel risiko. Mattingly demonstrerer gennem casen Wukan, hvordan de samme sociale institutioner, der længe stabiliserede lokalsamfundet på vegne af staten, pludselig vendte sig mod den, da uretfærdighederne blev for store. (Mattingly, 2020, S. 184-185) Denne dobbelte dynamik fremhæver et gennemgående tema i forskningen, KKP’s legitimitet er ikke alene baseret på ideologi eller økonomi, men også på en dybtgående kontrol over civilsamfundet en kontrol der i praksis kan undergrave sig selv på lang sigt.

Hvor Mattingly afslører skrøbeligheden i det sociale fundament for KKP’s kontrol, tilbyder Guo et andet perspektiv ved at analysere kulturel legitimitet og civilisationistisk selvtillid. Guo argumenterer for, at Xi-tidens kulturelle nationalisme repræsenterer et brud med tidligere årtiers introspektive og selverkendende diskurser. I stedet for at mobilisere befolkningen gennem minder om the Century of Humiliation, hævder Guo, at *“time has come for them to offer cultural explanations for China’s economic success, feel proud of their superior cultural fitness, and convert it to greater soft power.”* (Guo, 2019, S. 10) Dette er en interessant pointe, fordi den skaber en forskningsmæssig kontrast til Perry og Mattingly. Hvor de påtegner kontrol og tvang, ser Guo kulturel selvtillid som en kilde til blød legitimitet. Guo advarer dog samtidig mod “superiority complex” (Guo, 2019, s. 10),

hvilket placerer hans analyse i en mellemposition, anerkendende over for partiets kulturstrategi, men med kritisk forbehold over for dens potentielle eskalering.

Netop denne sammenfletning mellem kultur og legitimitet er centrum for Wai Kong Ngs arbejde, der systematisk undersøger partiets "Confucian turn." Ng tilbyder en teoretisk distinktion mellem deskriptiv og normativ legitimitet, hvilket er centralt i forståelsen af, hvordan KKP fremstiller sin egen autoritet. (Ng, 2022, S. 17-51) Han konkluderer, at selvom partiet i stigende grad appellerer til konfucianske værdier som stabilitet, hierarki og loyalitet, så er dette primært et forsøg på at legitimere sig selv, og dermed forsøge at udfylde tomrummet efter marxismens dalende relevans: *"It is reasonable to conclude that not only has the Marxist part of the legitimization story lost its ability to legitimise the regime, but also that the other parts... suffer from legitimacy issues due to the lack of democratic legitimization."* (Ng, 2022, S. 275) Ng kritiserer derfor KKP's legitimitetsstrategi, han vægter den effektiv, men ikke legitim under et demokratisk kriterium. Samtidig tilbyder Ng et alternativ i form af en konfuciansk demokratiskmodel, der indikerer muligheden for en legitim, men ikke-vestlig, fremtid for kinesisk politisk udvikling. (Ng, 2022, S. 270)

Weatherley & Zhang udvider diskussionen ved at analysere partiets forhold til historisk fortolkning og nationalistisk dissens. De viser, hvordan KKP både inviterer og straffer kritik alt efter politisk nytte, og hvordan historiske begivenheder som Hundred Flowers, Democracy Wall og nutidige online debatter illustrerer partiets ambivalente forhold til åben diskussion. De bemærker, at selvom partiet tolererer et vist niveau af utilfredshed, reagerer det resolut når historiefortolkning truer dets rolle som nationens redningsmand: *"accusations that proponents of Republican fever are pedalling historical untruths in an attempt to undermine the authority of the KKP."* Deres forskning understreger, at historien fungerer som både legitimationsgrundlag og potentiel trussel, og at partiet aktivt indgriber i den kollektive hukommelse for at cementere sin politiske position.

Til sammen viser forskningen et komplekst billede, hvor KKP's legitimitetsstrategier spænder fra økonomisk performance (Tsang & Cheung, Zeng) over social kontrol (Perry, Mattingly), til kulturel fortælling og ideologisk repositionering (Guo, Ng), og endelig til historisk narrativ (Weatherley & Zhang). Der er dog også klare uenigheder. For det første er der splittelse om, hvorvidt Xi Jinping repræsenterer kontinuitet eller brud. Zeng og visse dele af vestlig litteratur fremhæver Xi's re-centralisering som højere grad af autoritarisme, mens Guo og Ng antyder, at strategien snarere er et

udtryk for ideologisk søgen end politisk stagnation. For det andet er der uenighed om kulturens rolle: Guo og Ng ser konfucianisme og civilisations identitet som mulige legitimerende kræfter, mens Perry og Mattingly snarere ser det som instrumenter i kontrolapparatet. Endelig er der divergerende vurderinger af bæredygtigheden af KKP's legitimeringsstrategier: Hvor Tsang & Cheung og til dels Guo betoner stabilitet, ser Mattingly og Weatherley & Zhang sprækkerne de uformelle protester, historiske alternative fortællinger og lokale opstande, som tegn på en latent ustabilitet.

Samlet peger forskningslitteraturen på, at KKP's legitimitet hviler på en flerstrengt strategi, der konstant omformes i takt med skiftende udfordringer. Der synes at være konsensus om, at økonomisk performance og national narration er centrale omdrejningspunkter, men også om at disse alene ikke er tilstrækkelige. Forskningen viser, at KKP's legitimitet i høj grad beror på dets evne til at kontrollere, forme og integrere sociale institutioner, historiske narrativer og kulturelle symboler. Uenighederne ligger især i spørgsmålet om bæredygtigheden af denne model og om den repræsenterer en stabil "authoritarian resilience", eller om den snarer dækker over dybere strukturelle spændinger, der før eller siden vil udfordre partiets legitimitetsgrundlag.

Teori og Metode

National identitet

National identitet kan forstås som et produkt af både ideologiske, diskursive og institutionelle processer. Klassiske nationalisme teoretikere som Benedict Anderson, Ernest Gellner og Anthony D. Smith tilbyder tre centrale forståelsesrammer for dette fænomen. Ifølge Anderson er nationen følgende: "imagined because the members of even the smallest nation will never know most of their fellow-members, meet them, or even hear of them, yet in the minds of each lives the image of their communion" (Anderson, 1991, s.6) Anderson beskriver nationen som et forestillet fællesskab, der opstår gennem moderne kommunikationsformer som trykte medier, uddannelsessystemer og bureaukratisk administration. Disse medier skaber en oplevelse af fælles tilhørsforhold iblandt mennesker, der aldrig har mødt hinanden, og som derved lærer at forestille sig selv som medlemmer af

en fælles national helhed. Gellner (1983) fokuserer på moderniseringens og industrialiseringens rolle i nationsdannelsen og hævder, at nationalismen opstår som en funktionel nødvendighed i det moderne samfund, hvor en homogen kultur bliver forudsætningen for social integration og økonomisk effektivitet. (Llobera, 1999, s. 15-18) Anthony D. Smith (1991) udfordrer det rent modernistiske perspektiv ved at fremhæve betydningen af etno-symbolske elementer myter, historiske erindringer, heltefigurer og fælles ritualer, som grundlag for nationale identiteters varighed og følelsesmæssige styrke. Tilsammen giver disse teoretikere et bredt begrebsapparat til at forstå, hvordan nationer både er moderne konstruktioner og historisk rodfæstede symbolfællesskaber. (Smith, 1991)

For at belyse, hvordan sådanne identitetskonstruktioner bliver skabt og opretholdt i konkrete politiske sammenhænge, anvendes Ernesto Laclau og Chantal Mouffes (1985) diskursteori som en overordnet ramme. Ifølge deres tilgang opstår kollektive identiteter gennem hegemoniske artikulationer, hvor bestemte betydninger, såsom "folket", "modernitet" eller "revolution" fikseres i kampen om diskursiv dominans. Staten søger at skabe en sammenhængende symbolsk orden, hvor centrale begreber får en stabil og legitim betydning, men denne stabilitet er altid midlertidig, idet konkurrerende diskurser konstant truer med at opløse hegemoniet. Set i dette lys kan konstruktionen af kinesisk national identitet forstås som en fortløbende kamp om at definere, hvem der udgør "det kinesiske folk", og hvilke værdier og historiske narrativer der legitimerer nationens eksistens og statens autoritet.

Hvor Laclau og Mouffe tilbyder et teoretisk grundlag for at analysere betydningsdannelse og hegemonisk kamp, viser Michael Schoenhals (1992), hvordan sådanne diskursive processer konkret udfoldes gennem sproglig og ideologisk mobilisering. I sin analyse af Maos politiske kampagner demonstrerer han, hvordan propaganda, slogans og massekommunikation blev anvendt til at forme borgernes bevidsthed og skabe en kollektiv identitet. Sproget fungerede som et redskab til disciplinering og symbolsk integration, hvor bestemte begreber og værdier, såsom "folkets vilje" og "revolutionær enhed" blev internaliseret som naturlige sandheder. Schoenhals' arbejde tydeliggør dermed, hvordan diskursen om national enhed ikke blot er et spørgsmål om ideologi, men også om dagligdags sproglig performativ praksis og mobilisering. (Schoenhals, 2008; Schoenhals, 1992)

Dette fokus på mobilisering og kontrol videreudvikles i nyere forskning af Kristen Looney og Daniel Mattingly. (Looney, 2020) argumenterer i *Mobilizing for Development* for, at statslige

udviklingskampagner i Kina, Taiwan og Sydkorea fungerede som redskaber til at skabe legitimitet og samhørighed mellem stat og befolkning. Hun viser, hvordan mobilisering ikke kun tjente økonomiske formål, men også fremmede et moralsk og følelsesmæssigt fællesskab omkring nationale idealer om fremskridt og modernitet. I en kinesisk kontekst kan dette forstås som en forlængelse af den maoistiske tradition, hvor befolkningen blev mobiliseret som et aktivt politisk subjekt og som bærere af statens ideologiske projekt.

Mattingly tilbyder et beslægtet, men mere kontrolorienteret perspektiv i *The Art of Political Control in China*. Han viser, hvordan den kinesiske stat opretholder social og politisk stabilitet gennem informelle kontrolmekanismer, hvor lokale organisationer, slægtsnetværk og foreninger inddrages i styringen. "My central argument in this book, by contrast, is that in autocratic states, civil society groups can give officials leverage over citizens and strengthen the state's coercive capacity." (Mattingly, 2020, s.3)

Staten udøver således kontrol gennem sociale relationer snarere end blot gennem tvang og repression. Dette giver hegemoniet en institutionel og social forankring, idet statens normer og prioriteter internaliseres i lokale fællesskaber. Mattinglys analyse kan derfor forstås som den sociale og organisatoriske dimension af den hegemoniske proces, hvor diskursive konstruktioner af "nation" og "folk" understøttes af konkrete institutionelle praksisser.

Sammenkoblingen af disse teoretiske perspektiver muliggør en flerlaget analyse af den kinesiske stats konstruktion af national identitet. Anderson, Gellner og Smith tilbyder de grundlæggende begreber til at forstå nationen som et kulturelt, moderne og symbolsk fællesskab; Laclau og Mouffe giver et analytisk værktøj til at undersøge, hvordan dette fællesskab artikuleres og stabiliseres diskursivt; Schoenhals viser, hvordan sproglig mobilisering omsætter disse ideer til daglig praksis; og Looney samt Mattingly belyser de institutionelle og sociale processer, hvorigennem staten mobiliserer og kontrollerer befolkningen.

Teorierne er dog ikke foruden spændinger. Hvor Gellner og Anderson vægter modernitetens og kommunikationens skabende kraft, betoner Smith den historiske kontinuitet og følelsesmæssige forankring i kultur og mytologi, et aspekt, der ofte er centralt i kinesisk nationalisme. Laclau og Mouffe afviser desuden enhver forestilling om stabile nationale essenskerner, hvilket står i kontrast til Smiths idé om varige etniske fællesskaber. Desuden fokuserer Looney og Mattingly på statens

praktiske styring og mobilisering frem for dens symbolske selvfremstilling, hvilket kan skabe spænding mellem diskursiv teori og empiriske magtstrukturer. Netop disse forskelle tillader en undersøgelse af, hvordan Kinas ledere, fra Mao til Deng og Xi både trækker på mytiske fortællinger om kontinuitet og på moderne diskurser om udvikling, samt hvordan disse betydninger forankres gennem konkrete mekanismer af mobilisering og kontrol. I specialet anvendes teorierne således komplementært til at analysere, hvordan diskursive strategier og institutionelle praksisser tilsammen bidrager til konstruktionen og vedligeholdelsen af kinesisk national identitet, samt hvordan KKP legitimere sin magt i kontinuerligt forandrende historiske kontekster. I projektet anvendes soft power ikke som et selvstændigt analytisk hovedbegreb, men som en samlebetegnelse for diskursive praksisser, der bidrager til konstruktionen af identitet, normer og politisk legitimitet uden direkte brug af tvang. Denne forståelse ligger i forlængelse af William A. Callahans diskursive tilgang til soft power i Kina, hvor soft power anskues som et indenrigspolitisk styringsredskab snarere end et traditionelt udenrigspolitisk instrument. (Callahan, 2015)

Operationalisering af Laclau og Mouffe Diskursteori

Laclau og Mouffe præsenterer i deres værk fra 1985 "Hegemony and Socialist Strategy" et konkret begrebsapparat. Det følgende teoriafsnit vil primært fungere som en begrebsafklaring, der har karakter af analytisk operationalisering. Begreberne anvendes ikke som en generel teorigennemgang, men som redskaber til at analysere, hvordan kinesisk politik artikuleres i forbindelse med legitimitet og national identitet under henholdsvis, Mao Zedong, Deng Xiaoping og Xi Jinping. Derfor anvendes begreberne konsekvent i forbindelse med historisk og politisk kontekst af KKP.

I dette speciale forstås diskurs som værende de artikulationspraksisser, hvor KKP i forskellige historiske perioder har søgt at stabilisere en bestemt forståelse af nationen. Diskursbegrebet anvendes derfor til at analysere, hvordan nationale narrativer konstrueres og rekonstrueres i overgangen fra Mao til Deng og endeligt Xi. Dette sker på baggrund af betydningsrelationer, der struktureres blandt forskellige elementer, Det er eksempelvis igennem tildelingen af betydning til begreber, som folket. Det er selve artikulationen, der definerer betydningen af elementet, hvilket placerer dem i en struktureret totalitet. Det betyder, at når elementerne indtræder i denne strukturelle totalitet opstår, der hvad Laclau og Mouffe definerer, som en diskurs. (Laclau & Mouffe, 1985, s.105). Når

begreberne får tildelt en betydning og dermed indgår i en struktureret totalitet forvandles de til momenter. Momenter er derfor elementer der i denne proces får tildelt en midlertidig betydning i en diskurs. Overgangen fra elementer til momenter bruges analytisk til at identificere, hvilke begreber der i de enkelte perioder opnår relativ stabilitet. F.eks. fungerer "klassekamp" som et centralt moment i Maos diskurs, mens begreber som "modernisering" og "udvikling" stabiliseres under Deng. (Laclau & Mouffe, 1985, s.105). Elementer der ikke indgår i en diskurs, indtager en position i en ydre diskurs, der potentielt kan blive en moddiskurs. (Jørgensen & Phillips, 1999). Mouffe og Laclau omtaler dette, som: "field of discursivity". De definerer begrebet således: "This term indicates the form of its relation with every concrete discourse: it determines at the same time the necessarily discursive character of any object, and the impossibility of any given discourse to implement a final suture." (Laclau & Mouffe, 1985, s. 111) Det betyder, at der er tale om det felt, hvor forskellige diskurser determinerer og definerer, hvad der er acceptabelt og muligt inden for en særlig kontekst. Forinden det diskursive felt er der intet, der stopper en diskurs fra at blive destrueret. Derfor kan overgangen fra element til moment aldrig blive fuldendt.

Etableringen af hvad Mouffe og Laclau mener med Diskurs, leder videre til et af de mest centrale begreber, nodalpunktet. Dette begreb er determineret i en diskurs, som omdrejningspunktet, hvorfra de yderligere begreber danner rammen for nodalpunktet og underbygger det. De beskriver det således: "to dominate the field of discursivity, to arrest the flow of differences, to construct a centre." (Laclau & Mouffe, 1985, s.112). Begrebet nodalpunkt anvendes til at identificere de centrale begreber, der organiserer den nationale diskurs under alle 3 epoker. Under Mao fungerer revolution og klassekamp, som nodalpunkter, der strukturer forståelsen af folket og staten. Under Deng forskydes nodalpunktet mod udvikling og økonomisk modernisering, mens Xi Jinpings diskurs i højere grad organiseres omkring nation, civilisation.

Udover Nodalpunktet præsenterer Mouffe og Laclau desuden begrebet flydende betegnere. Dette begreb omhandler de elementer, der er sårbare overfor betydningstilskrivninger. Flydende betegner og nodalpunkter er to definitioner, der kan anvendes for de samme begreber. Nodalpunktet omhandler det begreb, der agerer som et organiseret omdrejningspunkt for en given diskurs, hvilket kunne være begrebet socialisme eller KKP. Derimod bliver begrebet flydende betegner anvendt når eksempelvis folket er åben overfor forskellige betydningstilskrivninger. Flydende betegnere anvendes i projektet til at analysere, hvordan begreber, som folket og den kinesiske nation

rekonstrueres i de forskellige perioder. Under Mao artikuleres folket primært i relation til begreber som klasse og revolutionær praksis, mens Deng bevægede sig over i begreber, som økonomisk deltagelse og vækst. Under Xi får begrebet en mere kulturel og civilisatorisk værdi. Derfor er en flydende betegner essentielt et værditomt begreb, der først opnår en betydning i en given diskursiv kontekst. Dette forekommer dog ikke foruden kamp, da den flydende betegner, ofte er underlagt kampen mellem diskurser. Kontekstuelle diskurser vil hver især søge at tillægge værdi til de flydende betegnere ud fra egne værdier og synspunkter. (Laclau & Mouffe, 1985, s. 113). Begreberne er derfor vigtige for at forstå, hvilke diskursive forandringer og kontinuitet, der finder sted i forskellige epoker af kinesisk politik.

I forlængelse af nodalpunktet og flydende betegnere er der desuden, hvad Mouffe og Laclau kalder "signifying chains", hvilket er et begreb der henviser til elementer, der er værdiladet og kædet sammen således at det giver en diskurs en specifik identitet. Der eksisterer to former herunder, ækvivalenskæder og differenskæder. Disse to begreber agerer i en given diskursiv kæde, hvor ækvivalenskæden udformer sig som et konkret bidrag til dannelsen af betydning for en flydende betegner. Analysen af ækvivalenskæder og differenskæder anvendes til at kortlægge, hvordan positive og negative betydningselementer kædes sammen omkring nodalpunktet. Under Mao kædes begreber som Imperialisme og borgerskab til en differenskæde, hvorimod folket og partiet, kædes til en ækvivalenskæde. For Deng, er det begreber som stabilitet og udvikling, der hænger sammen i en ækvivalenskæde. Under Xi, er det særligt Korruption og intern splittelse, der udgør en differenskæde under Xi.

Ækvivalenskæder understøtter essentielt nodalpunktet i den forstand, at de danner samme betydning, som nodalpunktet. Differenskæden beskriver på den anden side, hvordan en given flydende betegner, er anderledes, samt hvad den ikke er. Differenskæder kan dog også fremgå i antagonistiske diskurser, hvilket betyder at differenskæderne lige såvel har mulighed for at stå i kontrast til nodalpunktet. (Laclau & Mouffe, 1985, s. 127) I forbindelse med begrebernes relevans i denne opgave, er der adskillige diskurser under flere ledere af KKP, som giver kinesisk national identitet forskellige betydninger. Det er derfor, defineringen af de specifikke flydende betegnere der er relateret til både ækvivalenskæder og differenskæder der afgør, hvordan diskurs konstrueres i forskellige perioder under KKP.

Når diskursteori sættes i en politisk kontekst, er der generelt flere politiske forståelser på et spektrum inden for et givent felt. Det er kollisionen og interaktionen mellem disse forståelser der udgør Antagonister. Dette begreb beskriver de således: "But in the case of antagonism, we are confronted with a situation: the presence of the 'other' prevents me from being totally myself. The relation arises not from full totalities, but from the impossibility of their constitution." (Laclau & Mouffe, 1985, s. 125). Antagonismer bør forstås som forskellige diskursive standpunkter, der modarbejder hinandens eksistens. Antagonisme anvendes til at analysere, hvordan KKP over de tre perioder konstruerer politiske og ideologiske modstandere. Under Mao artikuleres antagonismen primært internt gennem klassefjender, Deng dæmper antagonismen diskursivt, til fordel for stabilitet. Xi intensiverer antagonismen gennem skellet mellem nationale og ikke-værdier. Konflikterne kan foregå gennem symbolske kampe, hvor flere sider i en diskurs danner kontraster. Det relateres til et andet væsentligt element i Laclau og Mouffes diskurs teori, hvilket er begrebet diskursiv kamp. Dette opstår på den artikulerede kampplads når, der bliver dannet antagonismer i takt med at to eller flere diskurser står i kontrast til hinanden. Det kan medføre, at de enten helt eller delvist udelukker hinanden. (Philips, 2015, s. 313) Antagonismer udgør på den måde "konfliktlinjer, der forhindrer frembringelsen af en sammenhængende og fredfyldt samfundsorden". Dette finder sted når polariserede grupperinger søger at hindre oppositionens opfattelse af virkeligheden. (Thomsen, 2007, s.187).

Når denne konflikt manifesterer, så kan den brydes igennem hegemoniske interventioner. Dette begreb indebærer konceptet om at en antagonisme kan ophøre hvis, begrebet er blevet tilagt, hvad der anses, som en naturlig betydning. (Jørgensen & Philips, 1999, s.60). Det kræver derfor at en diskurs opnår dominans inden for et diskursivt felt for at den hegemoniske intervention er gennemført. Ligeledes omhandler antagonismen også "vi" og "de" fortællinger, eftersom der i en diskursiv konflikt mindst er to interesser og identiteter. Antagonismer er heller ikke et midlertidigt problem, men snarere en realitet i den politiske proces, hvor den agerer som drivkraft bag forandring. Antagonismer er hos Laclau og Mouffe flydende og kontingent og kan derfor manifestere sig i forskellige former afhængigt af kontekst. Antagonister er en central del af kinesisk politik og historie, hvor udviklingen i KKP's diskurs er mulig at relaterer til forskellige perioder. Særligt grundet at begreberne har en kontinuitet, men samtidig ændre betydning.

Når en diskurs manifesterer sig, som en entydighed eller dominerer opstår, der hvad Laclau og Mouffe betegner som et hegemoni. Laclau og Mouffe beskriver det således: "The general field of the emergence of hegemony is that of articulatory practices, that is, a field where the 'elements' have not crystallized into 'moments'. In a closed system of relational identities, in which the meaning of each moment is absolutely fixed, there is no place whatsoever for a hegemonic practice." (Laclau & Mouffes, 1985, s. 134) Det beror denne forståelse af begrebet på baggrund af Antonio Gramsci, der argumenterer for at samfund finder samhørighed gennem grupperinger med ideologier og værdier, der har en bred tilslutning. (Thomsen, 2007, s. 189).

Laclau og Mouffe bearbejder ikke alene scenariet, hvor en eventuel diskurs på forhånd har positioneret sig, som et hegemoni. De kigger ligeledes på hvordan hegemoniseringen finder sted som en proces. De undersøger på, hvilke baggrunde at samfundet får sin bindekraft fra. Det er i den kontekst at hegemoni begrebet indtræder, fordi det er ifølge dem de politisk-ideologiske diskurser, der etablerer politisk enighed. Dette forekommer selv i en kontekst, der er præget af evig konflikt imellem diskurser. (Thomsen, 2007, s.189). Hegemoni forstås i dette projekt, som den midlertidige stabilisering af en bestemt national diskurs, samt hvordan den konstrueres og hvilke kontekstuelle udfordringer, der destabiliserer dens forankring. Dannelsen af den hegemoniske proces finder sted under skabelsen af et nyt ideologisk sprog, samt en kreation af en konkret ny virkelighedsforståelse. Næste led i processen udformer sig, som mobilisering af tilhængere af den nye forståelse og på den anden side de som står i kontrast altså antagonismen, hvor det centrale er at fremstille oppositionelle grupperinger, som illegitime. (Thomsen, 2007, s.190). Det endelige formål ved denne proces og strukturering af en konkret dominerende diskurs, er således at destabiliserer eller fjerne de virkelighedsforståelser, der bliver anset, som opposition. Lykkes denne proces, bevæger en diskurs sig gradvist mod hegemoni. Dette er relevant for de kinesiske diskurser fordi KKP definerer og distribuerer de diskurser der offentliggøres i Kina.

Refleksion og Kritik af teori og metode

Der opstår nogle helt grundlæggende problematikker ved brugen af diskursteori. En central risiko, som virker næsten uundgåeligt i diskursteorien, er overfortolkning. Når diskursteori i sin essens

omhandler, hvordan den sociale verden konstant bliver konstrueret og rekonstrueret, kan det virke oplagt at lægge for meget vægt i delementer.

Dette problem bunder ud i at det er svært at definere, hvad der præcist indgår i en diskurs og hvad der ikke gør, samt hvorledes diskursen i sig selv er en intentionel konstruktion eller noget som først får sin identitet i takt med de spørgsmål der bliver stillet til talerne, der indgår i mit primære kildesæt.

Det er en åbenlys svaghed ved teorien at den overlader meget til fortolkning og ikke nødvendigvis giver den bedst mulige struktur til at finde de kontekstuelle elementer og forklaringer, som andre teorier og metoder eventuelt ville kun.

Eftersom dette projekt specifikt relaterer nationalidentitet til diskursteori, er det vigtigt at vægte nogle af de problemer, som denne tilgang præsenterer. Diskursteorien betragter identitet, som noget der er konstrueret og flydende gennem diskurser. Det står grundlæggende i kontrast til idéen om at nationalidentitet har en fast definition og kontekst. Diskursteorien kan derfor sætte spørgsmålstegn ved hvorvidt national identitet har en solid kerne, der danner den nationale identitet. Det kan eventuelt lede til problemer i forbindelse med samhørighed og styrken af de specifikke nationale fortællinger. En anden udfordring, der også kan opstå ved kombinationen af disse koncepter, er at national identitet på sammenligneligvis med diskurs kan forstås, som et konfliktfelt. Dette kan lede til forståelser af fragmenteret nationale identiteter og

Marginalisering er et andet problem, der kan opstå i en diskursanalyse, eftersom fraværet af minoriteter kan fremstå som værende en udelukkelse fra den nationale identitet, hvilket kan fortolkes, som konkrete diskursive magtrelationer.

Derudover udgør diskursteoriens vægt på kompleksitet af diskurser og identiteter en anden problemstilling, eftersom det kan være vanskeligt at konkludere en ensartet fortælling om den kinesiske nationale identitet, da der kan eksistere adskillige på tværs af tid og sted der ligeledes kan stå i kontrast. Det betyder ikke mindst at det kan være svært, at formulere og definerer en national identitet der er sammenhængende på baggrund af politiske taler.

Metode

Dette projekt undersøger, hvordan Kinas Kommunistiske Parti på tværs af tre centrale historiske epoker artikulerer og omartikulerer legitimitet gennem diskursive praksisser. Det omhandler specifikt Mao Zedong, Deng Xiaoping og Xi Jinping æraerne. Projektet forsøger dermed ikke at rekonstruere ledernes personlige intentioner eller vurdere den empiriske virkning af deres politik. Derimod er målet at analysere de sproglige, narrative og institutionelle mekanismer, der producerer og stabiliserer de diskurser, som partiet anvender til at forme national identitet og politisk selvforståelse. Analysen hviler på en diskursteoretisk tilgang baseret på Ernesto Laclau og Chantal Mouffe, baseret på deres værk "Hegemony and socialist strategy" kombineret med Michael Schoenhals undersøgelser af sproglig regulering, tekstproduktion og institutionel styring af politisk sprog i Kina.

Valget af diskursteori er metodisk begrundet ved dets operationaliserbare begrebsapparat og betydningsdannelse gennem centrale begreber som nodalpunkter, ækvivalenskæder og flydende betegnere. Disse begreber udgør redskaber til systematisk at identificere, hvordan politiske koncepter, herunder "socialisme", "folket", "historien", "partiet" og "modernisering" fikses midlertidigt og reartikuleres i nye relationer. Laclau og Mouffes forståelse af betydning som kontingent og diskursivt produceret gør det muligt at undersøge legitimitet som et sprogligt konstrueret fænomen frem for som en objektiv politisk tilstand. Dermed analyseres ikke blot, hvad der siges, men hvordan bestemte begreber forbindes, stabiliseres eller forskydes, og hvilke alternative betydninger udelukkes i processen.

Schoenhals forskning udgør en metodisk nøgle i projektet, fordi han viser, at analyser af KKP ikke udelukkende bør fokusere på ideologi eller politisk praksis uden at tage sprogets performative funktion alvorligt. Ifølge Schoenhals må enhver analyse af Kina forstås som følgende: " (...) *the need for analysts to upgrade the relevance of political language to any actionable appreciation of an untidy present and forecasting of a potentially turbulent future*" (Schoenhals, 2008, S. 113) for at forstå både fortid og fremtid, fordi politisk sprog i Kina ikke blot beskriver virkeligheden: " (...) *language control and strategic management of political discourse exercised by cadres in the party propaganda apparatus helped forestall a development along Soviet lines ending with the sudden collapse of the*

socialist state." (Schoenhals, 2008, S. 113). Dette er relevant fordi diskursen ikke blot afspejler legitimitet, men producerer de forestillinger, som legitimiteten hviler på.

Særligt relevant er Schoenhals brug af Alexei Yurchaks begreb om discursive regimes, hvor formen af politiske udsagn opretholdes, men selve betydningsindhold rekonstrueres. Yurchak beskriver denne proces som: "(...) the form of representation is replicated but its meaning is changed" (Schoenhals, 2008, S. 113). Begreberne i det politiske sprog bevares ofte fra en periode til den næste, men deres betydning ændres. Det er et centralt analytisk princip, der foreslår at Mao, Deng og Xi fremstår som en kontinuitet af identiske begreber, men disse udfyldes med nye betydninger i takt med, at diskursen forskydes i nye epoker. Denne konkrete semantiske forskydning er, hvad diskursteorien gør muligt at undersøge systematisk.

Operationaliseringen af Laclau og Mouffes diskurst teori følger en treleddet fremgangsmåde: Først identificeres de nodalpunkter, der strukturerer hver periodes diskurs. Dernæst kortlægges ækvivalenskæderne, det er de begreber, der kobles til nodalpunkterne for at skabe en samlet betydning. I den forbindelse identificeres differenskæderne, der markerer diskursens ydre grænser, altså det som ikke indtræder i diskursen. Endelig undersøges forskydninger i begrebernes betydning på tværs af perioderne for at identificere kontinuiteter og brud i legitimitetsstrategierne. Dette arbejde omfatter eksplicit sprogbrug, men også fravær, tavshed, omskrivninger og det, Schoenhals kalder sproglige felter, der ikke italesættes dvs. formuleringer der ikke må benyttes, fordi de kan "*hurt nationality sentiment*" (Schoenhals, 2008, S. 119) eller "*provoke disorder*". (Schoenhals, 2008, S. 120) Sådanne sproglige forbud fungerer som indikatorer på hegemoniske grænsedragninger. De kommer f.eks. specifikt til udtryk ved omtale af minoriteter i Kina, hvor der kan forekomme indre spændinger. (Schoenhals, 2008, S. 119)

En vigtig del af metodegrundlaget består i en kildekritisk forståelse af, hvordan politiske tekster i Kina produceres. Schoenhals dokumenterer, at politiske taler af f.eks. Mao og Deng ikke kan forstås som individuelle stemmer, men som produkter af et omfattende institutionelt apparat af ghostwriters, redaktionelle kollektiver og hierarkiske godkendelsesstrukturer. Som han påpeger: "Party Circulars and explicit instructions... play a greater role in shaping the form of the discourse than does ideology... ideology is ultimately secondary to the bureaucratic apparatus that generates, circulates,

and supervises compliance... No amount of shared convictions would in itself be capable of spontaneously generating so uniform—and so uniformly changing—a political language.” (Schoenhals 1992, S. 51) Dette understreger, at de officielle tekster ikke repræsenterer individuelle intentioner, men en redaktionelt fremstillet hegemonisk linje. Han viser også, at politisk sprog i Kina er så fintmærkende, at forskellen mellem politisk korrekthed og fejl kan bero på et enkelt kinesisk tegn (Schoenhals, 1992, S. 73) hvilket gør semantisk analyse metodisk afgørende.

Denne kildekritiske dimension forstærkes i analysen af tekstproduktion under Xi Jinping. Tsang & Cheung beskriver, hvordan værker som *The Governance of China* er institutionelt konstruerede fremstillinger. De understreger, at deres egen tilgang er at analysere Xi’s offentlige udsagn *“as the subject of analysis in its own right”* (Tsang, 2023, S. 32) og at formålet ikke er at evaluere, hvorvidt det er realistisk, men at forstå det ideologiske projekt gennem dets tekstlige formuleringer (Tsang, 2023, S. 31-33). Samtidig påpeger de en central kildekritisk udfordring, ifølge dem findes der ofte udfordringer i oversættelsen og betydningen af tekst: *“significant discrepancies between the original and translated texts”* (Tsang, 2023, S. 34) Dette kan forårsage fejl oversættelser og skævvridning af materialet. Eftersom dette speciale arbejder med engelske oversættelser, er sådanne forskelle metodisk relevante, fordi de viser, hvordan internationale versioner af kinesiske tekster er politisk modererede.

At teksterne er redaktionelt filtrerede gør dem dog ikke mindre anvendelige og relevante for diskursanalysen. Tværtimod udgør de et særligt velegnet materiale, fordi de afslører partiets bestræbelser på at standardisere og stabilisere centrale politiske begreber og forståelser. Tsang & Cheung bemærker i forlængelse heraf, at Xi’s offentlige diskurs hovedsageligt afspejler *“ideas that he approves and has taken as his own”*, (Tsang, 2023, S. 33) hvilket gør det muligt at analysere legitimitet gennem formaliseringen af hans ideologiske projekt.

Jeg har udvalgt Maos *Quotations from chairman Mao tse-tung*, Dongs *sydrejse taler* og Xi jinpings *The Governance of China* bind 1 og 2 samt en række politiske taler efter 2017. Årsagen til disse valg er konkret at de alle udgør samlinger af centrale tekster, der kan anvendes til at analysere deres respektive diskursive formationer. Men endnu vigtigere fordi de repræsenterer konkrete brud i diskursiv legitimitet. Jeg støtter mig op ad engelske oversættelser, da de oftest strategisk er oversat direkte fra kinesisk, eftersom de er produceret af kinesisk statsforlag for at række ud til et

internationalt publikum. Det leder videre til, hvorfor jeg har fravalgt danske oversættelser, de er ofte oversat fra andre europæiske sprog, og derfor indirekte oversættelser, hvor der kan opstå yderligere fejl.

Metodens begrænsninger udspringer primært af tekstmaterialets karakter. Politiske tekster kan ikke belyse, om legitimiteten faktisk manifesteres, men derimod hvordan den forsøges produceret gennem sproglige konstruktioner. Det samme gælder national identitet og nationalistiske sentiment, som diskurserne appellerer til. Analysen kan identificere hvordan fremstillinger produceret af partiet søges at hegemonisere, men ikke om de reelt resonerer med den bredere befolkning. Diskurser kan heller ikke alene afdække institutionelle processer eller materielle effekter uden sekundær historisk kontekst. Ifølge Prasenjit Duara, rummer begreber som *minzu* historiske og kulturelle betydningslag, der ikke lader sig oversætte entydigt til moderne termer som "nation" eller "people". *Minzu* er et begreb, der både trækker på kinesiske historiske forståelser og samtidig omformes i moderne politiske sammenhænge. Når sådanne begreber oversættes til engelsk, sker der derfor uundgåeligt en semantisk reduktion, fordi oversættelsen ikke kan gengive deres fulde betydningsdybde. Dette skaber en metodisk udfordring, som der løbende forsøges at tages højde for i analysen. (Duara, 1995, S. 28-30)

Kontekst indgår derfor som en integreret del af analysen ikke som en kausal forklaring, men som en ramme, der gør det muligt at forstå, hvorfor bestemte diskurser opstår og forskydes. De politiske og historiske omstændigheder under Mao, Deng og Xi skaber forskellige betingelser for, hvilke artikulationer af national identitet og legitimitet, der kan fremstå meningsfulde. Maos revolutionære mobilisering, Dengs reformorienterede pragmatisme og Xis ideologiske centralisering åbner hver især for forskellige diskursive råderum. Disse kontekstuelle forskelle forklarer ikke ændringerne direkte, men udgør de forudsætninger, der former, hvilke diskursive konstruktioner der kan hegemoniseres i de respektive perioder.

Endelig tages der højde for den institutionelle selektivitet, som Schoenhals beskriver, og som præger partiets tekstproduktion: hvilke taler udgives, hvilke passager udelades, hvilke formuleringer promoveres eller skjules. Fraværet af bestemte begreber som eksempelvis "klassekamp" i post-1978-diskursen analyseres derfor som lige så betydningsfuldt som deres tilstedeværelse. (Schoenhals, 1992, S. 66-67)

Samlet set gør denne metode det muligt at analysere KKP's legitimitetsstrategier som et resultat af sproglig konstruktion, institutionel disciplinering og historisk kontingens. Sproget fungerer ikke blot som formidler af politiske ideer, men som det materiale, hvorigennem partiet konstruerer nationen, historien og fremtiden og dermed forsøger at opretholde sin egen autoritet.

Kildepræsentation

Citater fra formand Mao Zedong

Formand Mao Zedongs udtalelser fra (*Máo Zhǔxí Yǔlù*), også kendt som Den Lille Røde Bog, blev udgivet i 1964 af Folkets Befrielseshærs politiske afdeling under ledelse af Lin Biao. (Schoenhals, 1992, s.62) Værket består af 427 udvalgte citater fra Maos taler og skrifter, inddelt i 33 tematiske kapitler, der blandt andet omhandler klassekamp, revolution, partiets ledelse, moral, disciplin og international solidaritet. (Cook, 2014, S. 45)

Bogen blev udgivet i en periode præget af ideologisk usikkerhed efter det mislykkede Store Spring Fremad (1958–1961), som havde skadet Maos prestige. For at genetablere sin autoritet iværksatte Mao en kampagne for at genoplive revolutionens ånd og genmobilisere masserne. Den Lille Røde Bog blev et centralt redskab i denne proces, særligt under Kulturrevolutionen (1966–1976), hvor værket fik status som revolutionær doktrin og moralsk kompas. (Cook, 2014, S. 266)

Under Kulturrevolutionen blev bogen udbredt i enorme oplag over 900 millioner eksemplarer og dens anvendelse var obligatorisk for soldater, studerende og arbejdere. At citere Mao blev en demonstration af politisk loyalitet, og bogen fungerede som et instrument for social disciplin og ideologisk ensretning. Dens distribution og recitation i massebevægelsens ritualer bidrog til at kultivere en kollektiv identitet baseret på hengivenhed til Mao som den ufejlbarlige leder og symbol på nationens enhed.

Som kilde er Den Lille Røde Bog derfor ikke blot en tekst, men et materielt og politisk redskab i Maos forsøg på at rekonstruere kinesisk national identitet. Den repræsenterer den maoistiske syntese af marxistisk-leninistisk teori og kinesisk historisk erfaring, hvor revolutionen opfattes som både en

national og moralsk renselse. Nationens styrke skulle skabes gennem ideologisk renhed og loyalitet mod partiet og formanden.

Set gennem Laclau og Mouffes diskursteori kan værket forstås som en hegemonisk artikulation, hvor centrale begreber som "folk", "parti", "klassekamp" og "formand Mao" samles omkring et nodalpunkt, der giver diskursen stabilitet og betydning. Mao selv bliver det symbolske centrum, hvorfra hele den nationale og ideologiske orden defineres. Den Lille Røde Bog fungerer således som en dogmatisk tekst, der søger at lukke diskursen og skabe en entydig, revolutionær forståelse af den kinesiske nation.

Deng Xiaoping's Rejse Mod Syd (1992)

Kilden består af en række taler og uformelle udtalelser, som Deng Xiaoping fremsatte under sin såkaldte Sydrejse i januar–februar 1992, hvor han besøgte økonomiske reformzoner i Shenzhen, Zhuhai og Shanghai. Talerne blev oprindeligt ikke offentliggjort officielt, men cirkulerede gennem interne kanaler, indtil de blev godkendt af partiledelsen og publiceret som politisk vejledende dokumenter.

Konteksten er den politiske usikkerhed, der fulgte efter Tiananmen-oprøret i 1989, hvor de voldelige sammenstød mellem studerende og staten havde svækket partiets legitimitet og skabt intern splittelse. Mange konservative i Beijing kritiserede Dengs økonomiske reformer og ønskede en tilbagemænd til strammere ideologisk kontrol. På dette tidspunkt var Deng formelt trådt tilbage fra sine poster og stod uden officiel magtbase, men han bevarede betydelig autoritet som revolutionær veteran.

Sydrejsen kan derfor ses som et strategisk modtræk mod hans politiske modstandere i hovedstaden. Gennem talerne søgte Deng at genvinde initiativet og genoplive reformprocessen ved at understrege, at "udvikling er den hårde sandhed". Han fremstillede økonomisk modernisering og åbenhed som forudsætningen for national styrke og socialistisk overlevelse.

Formålet med talerne var både ideologisk og praktisk: at genetablere reformernes legitimitet, sikre kontinuitet i den økonomiske liberalisering og samtidig fastholde Kommunistpartiets monopol på politisk magt.

Kilden er central for analysen, fordi den viser, hvordan Deng rekonstruerer national identitet omkring begreber som udvikling, stabilitet og patriotisme. I stedet for revolutionær mobilisering som hos Mao, knytter Deng nationens styrke til modernisering og økonomisk fremgang. På den måde repræsenterer rejsen mod syd en diskursiv overgang fra ideologisk til pragmatisk nationalisme, hvor partiets rolle omdefineres fra revolutionær avantgarde til garant for national velstand og kontinuitet.

Xi Jinpings Tale ved den 19. partikongres (2017)

Kilden er Xi Jinpings åbningstale ved den 19. nationale partikongres i oktober 2017, offentliggjort under titlen "Secure a Decisive Victory in Building a Moderately Prosperous Society in All Respects and Strive for the Great Success of Socialism with Chinese Characteristics for a New Era." Talen markerede både indledningen på Xis såkaldte "nye æra" og den officielle introduktion af "Xi Jinping Thought on Socialism with Chinese Characteristics for a New Era", som herefter blev indskrevet i partiets vedtægter, sammenligneligt med Mao Zedong Thought og Deng Xiaoping Theory.

Konteksten er en periode, hvor Kina havde opnået betydelig økonomisk vækst, teknologisk styrke og global indflydelse, samtidig med at den politiske kontrol blev strammet. Efter årtier med fokus på økonomisk modernisering under Deng og Hu Jintao positionerede Xi sig som den leder, der skulle forene økonomisk succes med ideologisk fornyelse og national selvsikkerhed.

Talen fremstår som et manifest for en ny ideologisk syntese, hvor Xi kobler partiets socialistiske arv med et stærkt nationalistisk narrativ om "den kinesiske drøm om national foryngelse" (Zhonghua minzu weida fuxing). Her fremstilles Kommunistpartiet som både arvtagere til Kinas revolutionære fortid og garanter for landets civilisatoriske genopblomstring.

Formålet er todelt, da det både omhandler internt at styrke partiets autoritet og cementere Xis ideologiske lederskab, og eksternt at fremvise Kina som et stærkt alternativ til vestlig modernitet.

“Xi Jinping Thought” fungerer dermed som en diskursiv ramme, der legitimerer autoritær styring gennem henvisning til national enhed, historisk kontinuitet og moralsk genfødsel.

Kilden er central for analysen, fordi den illustrerer, hvordan Xi genoptager og omfortolker diskursive elementer fra både Mao og Deng i forhold til revolutionens kollektive moral, moderniseringens pragmatisme og Xis eget civilisationsnarrativ der omfatter historisk dybde. På den måde repræsenterer talen et forsøg på at skabe et nyt hegemonisk projekt, hvor national identitet, partiets legitimitet og socialisme smelter sammen i ét samlet ideologisk udtryk “Xi Jinping Thought.”

Analysestrategi

Formålet med analysen er at undersøge, hvordan Kinas Kommunistiske Parti i forskellige historiske epoker har konstrueret og rekonstrueret sin politiske legitimitet gennem diskursive strategier, der former befolkningens forståelse af nationen, historien og partiets rolle heri. Med udgangspunkt i Laclau og Mouffes diskursteori analyseres sprogets rolle i artikulationen af nationale identiteter og legitimitetsformer over tid, med særligt fokus på nodalpunkter og flydende betegnere.

Analysen tager udgangspunkt i, at legitimitet ikke alene forstås som et resultat af materielle eller institutionelle forhold, men som en diskursiv proces, hvor politisk mening fikses gennem hegemoniske artikulationer. Centralt er derfor, hvordan KKP strukturerer diskursive felter og etablerer kollektive forståelser af nationen, folket og fremtiden.

Som supplerende teoretisk perspektiv inddrages Michael Schoenhals’ analyser af sprogets performative funktion i kinesisk politik. Schoenhals bidrager med en forståelse af, hvordan partiets sprogbrug og propaganda ikke blot beskriver, men aktivt konstituerer politisk virkelighed og fastlægger rammerne for legitim tænkning. Dette perspektiv anvendes til at belyse sprogets funktion som legitimitetsredskab i praksis.

Analysen er struktureret kronologisk og omfatter tre centrale nedslagspunkter: Mao Zedongs *Den lille røde bog*, Deng Xiaopings taler fra rejsen mod syd i 1992 samt Xi Jinpings tale ved KKP’s 19. partikongres i 2017. Disse kilder analyseres som udtryk for forskellige historiske artikulationer af partiets legitimitet: revolutionær og ideologisk mobilisering under Mao, pragmatisk og udviklingsorienteret legitimitet under Deng samt en stigende kulturel og historisk forankring under Xi.

Den kronologiske tilgang muliggør en analyse af både diskursive brud og kontinuiteter i partiets legitimeringsstrategier. Hver periode analyseres ud fra samme analytiske fokus: hvordan centrale nodalpunkter strukturerer diskursive felter, hvordan flydende betegnere omartikuleres i nye historiske kontekster, og hvordan disse forskydninger bidrager til at rekonfigurere partiets legitimitet.

Klassiske nationalismeteorier anvendes som analytisk ramme til at kvalificere forståelsen af, hvordan nationale fællesskaber, historiske narrativer og symbolske referencer indgår i partiets diskursive praksis. Sammenkoblingen af disse perspektiver med Laclau og Mouffes diskursteori gør det muligt at afdække både de diskursive fikseringer og de forestillinger om nationalt fællesskab, som KKP søger at etablere og opretholde over tid.

Analyse del 1. Mao Zedong implementeringen af en socialistisk baseret national identitet

Mao og det nye Kina

Mao Zedong, havde en central rolle i dannelsen af en ny kinesisk national identitet, efter borgerkrigens afslutning i 1949 efter to faser med det nationalistiske parti Kuomintang. Enden på konflikten medførte Mao Zedongs indtog som regeringsleder af Kina. Han overtog et Kina med en tusind års historisk arv af dynastier, som har haft en central kulturel indflydelse på Kinas interne magtstrukturer. Derfor var det kinesiske kommunistparti ikke alene en politisk omvæltning, men i høj grad også manifestationen af det ideologiske historiske brud i Kina.

Da Mao overtog magten i 1949, var der store udfordringer på baggrund af årtiers ydmygelser af fremmede kolonimagter, heriblandt særligt Storbritannien og Japan. Det var et land præget af dyb social og økonomisk ulighed, samt ødelæggelser fra borgerkrigen.

Grundlæggelsen af Folkerepublikken Kina markerede således begyndelsen på konstruktionen af en anderledes form for national identitet, og derigennem nationalisme. Denne nye form for national identitet blev rekonstrueret for at samle den fragmenterede befolkning efter borgerkrigen. Det var

særligt de socialistiske aspekter og den revolutionære identitet, der formede, hvilke koncepter folket skulle samles omkring.

Maos eftermæle har haft en dyb indflydelse på Kinas selvforståelse, og derigennem den nationale identitet, han fik konstrueret under sin tid som leder af KKP. Herunder var det særligt de store projekter, såsom undermineringen af politiske opponenter, Det store spring fremad og kulturrevolutionen. Særlig var Maos lille røde, der agerede som et konkret værktøj i implementeringen af denne nye nationale identitet.

Bogen i sig selv udgør selektivt udvalgte citater fra Maos taler og tekster, udgjorde en objektivisering af en national guide for den politiske sfære, men også for folket, hvor bogen i høj grad gennem sin symbolik definerede Kinas nationale selvforståelse i et socialistisk perspektiv.

Derfor vil denne analysedel forsøge at undersøge, hvordan Maos lille røde udgør empiri for processen af den nye etablerede nationale identitet. Tilgangen er et fokus på konstruktionen af en diskurs, der dirigerede den nationale identitet. Formålet er at forstå, hvordan Kinas nationale identitet har forandret sig og er blevet rekonstrueret af ledende figurer i KKP. For hvordan er det muligt for en national identitet at transformeres fra et feudalt samfund, hærget af koloniale stormagter og borgerkrig til en revolutionær socialistisk national selvforståelse, der kunne samle folket på tværs af regioner.

For at gøre dette, vil jeg anvende Laclau og Mouffes diskursteori, ved hjælp af denne metode vil jeg forsøge at give et indblik i, hvordan denne nationale identitet er blevet struktureret gennem diskursive formationer og derefter videreudviklet. Dette vil gøres på baggrund af diskursteoriens begrebsapparat, som præsenteret i teoriafsnittet.

Ved en anerkendelse af Benedict Anderson og andre centrale konstruktivister, er tilgangen lige såvel anerkendelsen af, at nationale identiteter er under konstant rekonstruktion af magthaverne. Derfor er det centralt at understrege, hvis denne præmis er valid, så vil det betyde, at den kinesiske nationale identitet, der opstår under Mao, ikke udelukkende skal forstås som en ideologisk proces. Den skal i så fald også forstås som en aktiv politisk indsats, der har til formål at samle folket og partiet for at konsolidere og legitimere magten hos partiet.

For at dette kan lykkes, er det nødvendigt at gøre brug af de i forvejen etablerede historiske narrativer, der er en kulturelt indgroet del af Kinas bevidsthed. Det er noget som er en tydelig inkorporeret del af KKP's historiebrug, særligt fortællingen om 100 års ydmygelser er et eksempel, der illustrerer, hvordan den socialistiske revolutionære ideologi kunne legitimeres. Fordi dette narrativ både formåede at portrættere det kinesiske folk, som et undertrykt folk, der kunne samles mod deres direkte modsætning. Derfor blev Imperialisterne, feudalismen og kapitalismen, den store antagonist i fortællingen. Det gav ikke alene folket en forklaring på deres situation, men også et fjendebillede og en ideologi, der repræsenterede og søgte at samle folket. Det var især fjendebilledet, der blev fremstillet som en direkte trussel mod folket. På den måde er det tydeligt, at diskursiv fremstilling og historiebrug gennem narrative fremstillinger arbejder indenfor samme felt.

Samtidig skabte han en ækvivalenskæde mellem revolutionen, folket og national suverænitet, som blev sammenvævet med en vision om et samlet, socialistisk Kina.

Denne diskursanalyse vil undersøge, hvordan Mao ved hjælp af *Maos lille røde* etablerede og konsoliderede en national identitet, der både trak på Kinas historie og søgte at bryde med fortidens koloniale og feudale strukturer. Der vil især blive lagt vægt på, hvordan Mao brugte historiske narrativer til at retfærdiggøre den revolutionære transformation, og hvordan han i sin diskurs konstruede klare modsætninger mellem "det nye Kina" og "det gamle Kina."

Historiske narrativer og Legitimitet

Maos lille røde, er også officielt kendt som citatbogen fra formand Mao Zedong. Den udgjorde en væsentlig andel af den ideologiske og kulturelle udvikling under kulturrevolutionen, da teksten særligt blev udbredt og indtog en særlig rolle i denne periode. Det var et såkaldt implicit krav, at enhver skulle eje bogen. (Cook, 2014, S. 120) På den måde opfyldte bogen et propagandabehov, samt nåede ud og påvirkede den kollektive befolknings bevidsthed. Det var der et særligt behov for under revolutionen, for at opretholde Maos og partiets legitimitet. Selve teksten indeholder en samling af Maos citater, men den anvendte også narrativer og historiske tematikker fra partiets og Kinas fortælling. (Cook, 2014, S. 61)

I den lille røde anvendes adskillige historiske rekonstruerede narrativer, der søgte at kreere en samlende fortælling, hvis formål var at definere den eksterne og interne fjende, samtidig med at den positionerede og centraliserede KKP på magten, som den eneste legitime forsvarer af det kinesiske folk og nation. Derfor er det relevant at kontekstualisere disse narrativer og deres funktion i legitimeringen af den rekonstruerede nationale identitet.

Selvom den lille røde ikke direkte omtaler hundrede års ydmygelser i den, er det tydeligt, hvordan det spiller en implicit rolle i legitimeringen af ideerne, der søges implementeret. Narrativet omkring de hundrede års ydmygelser er en fortælling om, hvordan interne og eksterne magter ødelagde og undertrykte Kina. Det er et narrativ, der er struktureret omkring nogle meget specifikke historiske episoder, der således var forbundet i, hvad der fremstilles, som en kontinuerlig fortælling.

Det er for længst blevet fastslået iblandt akademikere, at de hundredårs ydmygelser er det vigtigste historiske narrativ i kinesisk politik, hvor det påtager sig forskellige former og formål. Som Wardega påpeger forekommer der en tendens ved, at nationale traumer er betydeligt mere kraftfulde og fællesskabsdannende end triumfer. (WARDEGA, s.20-21.) De hundrede års ydmygelser har været et vigtigt politisk redskab. Dette skyldes at særligt regeringer, der erobrer magten, er notorisk ustabile i relation til deres legitimitet. Derfor har de videreført det klassiske narrativ om de hundredårs ydmygelser, der gennemsyrede Kinas perspektiv, på deres daværende situation. Kuomintang var en anden regering, der også anvendte denne narrative fremstilling. Begge regeringer havde behov for at kunne anvende en form for martyrdom. (Wardega, 2021, S. 20-21) For KKP's vedkommende forlænges fortællingen og inddrager i realiteten også Kuimintang i deres rekonstruerede version. Årsagen til dette skyldes at KKP havde travlt med at underminere Kuomintangs rolle og andel i æren af Kinas fremskridt og eventuelle sejr over Japan under anden verdenskrig. Formålet med dette var at samle folket omkring KKP, som den uundgåeligt eneste legitime leder af Kina. Derfor er det et narrativ, der har været anvendt i politisk sammenhæng og som national folkelig drivkraft siden starten af 1900-tallet.

Den narrative fremstilling om de hundredårs ydmygelser startede i forbindelse med den første opiumskrig i 1939. Denne konflikt markerede starten på en 100-årig periode, hvor Kina blev udnyttet og delvist koloniseret af vestlige imperialistiske magter, samt Japan der hurtigt havde fuldt

moderniseringen og dermed ikke led samme skæbne. I denne periode måtte Kina afstå Hong kong til Storbritannien, der længe ønskede en sammenlignelig position, som Portugal havde i Macao. Derudover var man efter flere nederlag også under anden opiumskrig, taiping-oprøret og boxer-oprøret tvunget til at acceptere uretfærdige handelsaftaler og afstå områder og indflydelse til diverse vestlige magter i koalitionen. Dette fortsatte derefter med den japanske invasion i 1894 og igen i 1937. Denne periode blev afsluttet med enden på borgerkrigen mellem KKP og Kuimintang, der indledte en periode med en konsekvent afslutning på intern krigsførelse og invasion. (Zheng Wang, 2012, S. 48)

Ifølge Zheng Wang udgør diskursen om national humiliation et centralt element i konstruktionen af kinesisk national identitet og nation building på tværs af tre historiske perioder: den sene Qing-tid, republikken og Mao-perioden (Zheng Wang, 2012, s. 14). Denne kontinuitet peger på, at narrativet fungerer som en overordnet historisk meningshorisont, hvori Kinas fortid, nutid og fremtid fortolkes.

Samtidig viser analysen, at denne diskurs ikke artikuleres ensartet i alle perioder. I Mao-perioden fremtræder national humiliation ikke som et eksplicit, selvstændigt nationalhistorisk narrativ, men snarere som et implicit referencepunkt, der omkodes til partihistorisk og socialistisk legitimitet. Dette kommer eksempelvis til udtryk i Maos erklæring om, at "Our nation will never again be an insulted nation. We have stood up ... no imperialist will be allowed to invade our territory again" (Meisner, 1999, s. 78).

Citatet er ikke hentet fra Den Lille Røde, hvilket er analytisk betydningsfuldt. Fraværet af tilsvarende formuleringer i den kanoniske tekst indikerer en selektiv diskursiv afgrænsning, hvor forestillingen om national ydmygelse er til stede som underliggende betydningsstruktur, men ikke tillades at fungere som et selvstændigt nodalpunkt. I stedet underordnes historisk lidelse en revolutionær og socialistisk fortælling, der fastholder KKP som den eneste legitime historiske aktør.

Selvom Den Lille Røde består af fragmenterede citater snarere end en sammenhængende historisk fremstilling, trækker teksten på en række rekonstruerede historiske narrativer og tematikker, der tilsammen søger at etablere en samlende forståelsesramme for Kinas fortid og samtid. Mao artikulerer gentagne gange et skel mellem ven og fjende, hvor både interne og eksterne modstandere

identificeres som hindringer for folkets befrielse. I denne diskursive konstruktion fremstår KKP som den eneste legitime repræsentant og beskytter af det kinesiske folk, hvilket bidrager til at centralisere partiets position som nationens historiske og politiske omdrejningspunkt. (Zedong, 1966)

Selvom Mao ikke eksplicit omtaler de hundrede års ydmygelser, artikulerer han gentagne gange en grundlæggende mangel på national uafhængighed og befrielse. Når han fastslår, at *“without the efforts of the Chinese Communist Party ... China can never achieve independence and liberation”*, (Zedong, 1966, s. 2) forudsættes en historisk tilstand af ufrihed og underkastelse, uden at denne artikuleres som et selvstændigt nationalhistorisk traume. Den historiske erfaring omartikuleres istedet til et argument for partiets nødvendighed og uundgåelighed.

Påfaldende er det imidlertid, at Mao i Den Lille Røde ikke eksplicit anvender begrebet de hundrede års ydmygelser (Century of Humiliation), på trods af at mange af de historiske erfaringer, der senere samles under dette narrativ, indirekte adresseres. Imperialisme, udenlandsk aggression og national undertrykkelse fremstilles gennem et revolutionært og klassebaseret sprog, hvor historisk lidelse primært forstås som resultatet af imperialisme, feudalisme og kapitalistisk udbytning.

“The present upsurge of the peasant movement is a colossal event. (...) They will smash all the trammels that bind them and rush forward along the road to liberation. They will sweep all the imperialists, warlords, corrupt officials, local tyrants and evil gentry into their graves. Every revolutionary party and every revolutionary comrade will be put to the test, to be accepted or rejected as they decide” (Zedong, 1964, S. 119)

National lidelse reartikuleres dermed til en fortælling om klassekamp og revolutionær nødvendighed, snarere end til et selvstændigt nationalhistorisk traume.

Set i et diskursteoretisk perspektiv er dette fravær ikke tilfældigt. Tværtimod kan det forstås som en aktiv diskursiv afgrænsning. Den maoistiske diskurs prioriterer socialistisk og partihistorisk legitimitet, hvor KKP's revolutionære rolle og ideologiske kamp fremstår som det centrale nodalpunkt. Alternative historiske fortolkninger, herunder en eksplicit national-historisk fortælling om ydmygelse, forbliver uden for diskursens hegemoniske ramme. Med Laclau og Mouffes perspektiv kan dette forstås som en bevidst udeladelse, hvor bestemte fortolkninger holdes uden for diskursen for at fastholde dens centrale betydninger.

Denne selektive udeladelse understøttes empirisk af Zheng Wang. Med henvisning til Callaghan påpeger Wang, at der ifølge optegnelserne fra Nationalbiblioteket i Kina ikke blev udgivet nye bøger om national humiliation i perioden 1947–1990. (Wang, 2012, S. 86-87) Dette indikerer, at narrativet i Mao-perioden ikke blot var nedtonet i enkelte tekster, men heller ikke var institutionaliseret som et selvstændigt historisk begreb i den officielle vidensproduktion. Fraværet af begrebet skal derfor ikke forstås som udtryk for glemsel eller irrelevans, men som resultatet af en diskursiv prioritering, hvor historisk erfaring blev indlejret i en socialistisk og revolutionær fortælling, der tjente partiets legitimitetsbehov.

Schoenhals' analyser af politisk sprogbrug og institutionel tekstproduktion i Kina bidrager yderligere til forståelsen af dette fænomen. Han viser, at politisk diskurs i Kina er resultatet af et omfattende institutionelt apparat, hvor sproglig regulering, redaktionel selektion og tavshed omkring bestemte emner spiller en afgørende rolle. (Schoenhals, 1992) Fravær og udeladelser i politiske tekster fungerer således som indikatorer på hegemoniske grænsedragninger, hvor bestemte formuleringer og historiske fortolkninger bevidst undgås, fordi de ikke understøtter den dominerende ideologiske linje. (Schoenhals, 1992, S. 115) I Mao-perioden betød dette, at national lidelse ikke artikuleredes som et samlet nationalt traume, men indgik som et underordnet element i en bredere fortælling om revolution, klassekamp og socialistisk fremskridt.

Samlet set viser analysen, at selvom de historiske erfaringer, der senere samles under narrativet om de hundrede års ydmygelser, var til stede i Mao-perioden, blev de ikke artikuleret som et selvstændigt nationalhistorisk narrativ. Fraværet af national humiliation i Den Lille Røde og i den samtidige institutionelle vidensproduktion afspejler således ikke narrativets manglende potentiale, men derimod den maoistiske diskurs' hegemoniske prioritering af socialistisk og partihistorisk legitimitet.

Det er bemærkelsesværdigt, at Mao efter 1945 stort set ophører med at referere til Japan som historisk fjende. Den japanske invasion, som senere bliver et centralt element i narrativet om de hundrede års ydmygelser, forbliver i Mao-perioden diskursivt lukket. Krigen mod Japan fremstår ikke som et uforløst nationalt traume, men som en afsluttet kamp, der bekræfter partiets historiske nødvendighed. Dette ses i Maos fremstilling af krigen som et revolutionært vendepunkt snarere end et vedvarende nationalt traume, når han f.eks. fastslår, at

“The Sino-Japanese war will transform both China and Japan; provided China perseveres in the War of Resistance [...] the old China into a new China.” (Zedong, 1966)

Krigen forstås dermed som en proces, der muliggør socialistisk og revolutionær fornyelse, frem for som en historisk ydmygelse, der kræver national erindringsbearbejdning. Dermed mister Japan sin funktion som ekstern national modstander og erstattes af interne klassefjender og ideologiske afvigere. Fraværet af Japan i den maoistiske diskurs efter 1945 indikerer således ikke historisk glemsel, men en bevidst diskursiv forskydning, hvor national lidelse underordnes revolutionær og socialistisk legitimitet.

Denne diskursive prioritering af partihistorisk legitimitet frem for en bredere nationalhistorisk fortælling bliver endnu tydeligere i den måde, hvorpå KKP artikulerer begivenheder som The Long March. Hvor narrativet om de hundredårs ydmygelser forbliver implicit og omkodet til klassekamp, fremstår The Long March som et eksplicit og centralt eksempel på, hvordan partiet konstruerer sin egen historie som nationens historie. Her fremstilles lidelse, disciplin og revolutionær vilje ikke som nationale traumer forårsaget af ydre magter, men som nødvendige prøvelser, der bekræfter partiets historiske uundgåelighed og moralske overlegenhed. Overgangen til analysen af The Long March markerer derfor et skift fra diskursivt fravær til aktiv mytologisering af partiets rolle som bærer af Kinas historiske udvikling.

Mao's rekonstruktion af kinesisk national identitet

En af de centrale hovedbegreber, der har haft en vigtig betydning for konstellationen af den nationale identitet Mao, søgte etableret, er Socialisme. Under Mao var det centralt at socialismen skulle agere som en form for samhørighedsskabende identitet. Efter borgerkrigens afslutning blev det implementeret, at socialismen skulle være en integreret del af den kinesiske nationale identitet. Det vil sige at socialismen i praksis havde til formål erstatte, hvad der essentielt blev anset for antagonistiske ideologier og koncepter. Disse antagonister var blevet søgt indført under Kuimintang, der omvendt ikke var interesseret i eradikationen af det traditionelle Kina, som helhed. Dette skyldes primært at de som en nationalistisk organisation ikke anså det som en kontrast til deres egne værdier.

Derfor er det nødvendigt at forstå, hvordan denne nationale identitet blev rekonstrueret omkring bestemte begreber af Mao og KKP. begrebet socialisme blev ikke udpræget defineret i den lille røde, men den tager form i nogle specifikke koncepter, der kan bindes sammen i en ækvivalenskæde. Dette vil jeg senere uddybe.

Jeg vil se på de begreber, som Mao i særdeleshed har anvendt til rekonstruktionen af den kinesiske nationale identitet ud fra den metodiske tilgang, der er blevet fremlagt i Laclau og Mouffes værk. Derfor er det måske væsentligste udgangspunkt at identificere Nodalpunkterne, der udgør kernen af indholdet i Maos rekonstruktion. Det er dog vigtigt at pointere, at Nodalpunkterne ændrer sig i forbindelse med, hvilke perspektiver man går til teksten med, derfor er det ikke nødvendigvis objektivt de mest centrale begreber, der er de mest centrale i forbindelse med dette projekts fokus-punkter.

I Maos diskursive konstruktion af den kinesiske nationale identitet er det ikke etnicitet, kultur eller historisk-kulturel kontinuitet, der fungerer som det primære organiserende princip for fællesskabet. I stedet konstitueres nationen gennem en grundlæggende antagonistisk opdeling mellem *folket* og *folkets fjender*, hvor tilhørsforholdet afgøres af politisk positionering og socialistisk praksis. Socialismen fungerer her som et centralt nodalpunkt, omkring hvilket de øvrige betydningsmomenter – såsom revolution, folk, fjende, stat og enhed – organiseres.

Denne logik ekspliciteres tydeligt i Maos gentagne insisteren på, at revolutionens grundlæggende problem ikke er kulturelt eller nationalt, men relationelt og politisk. Dette kommer klart til udtryk i hans berømte formulering:

“Who are our enemies? Who are our friends? This is a question of the first importance for the revolution.” (Zedong, 1966 s. 12)

Allerede her fastlægges analysens præmis: fællesskabet defineres ikke ud fra, hvem man *er*, men ud fra, hvem man *står sammen med* – og hvem man står imod. Mao præciserer denne logik yderligere ved at understrege, at sondringen mellem venner og fjender må baseres på en analyse af klassernes økonomiske position og deres holdning til revolutionen. (Zedong, 1966, s. 13)

I diskursteoretiske termer etableres her en antagonistisk frontier, hvor nationens indre sammenhæng skabes gennem en eksklusion af det, der defineres som revolutionens modstandere. Det

nationale "vi" fremstår således ikke som en naturlig eller historisk given størrelse, men som resultat af en politisk differentiering.

Denne grænsedragning bliver endnu mere eksplicit i *On the Correct Handling of Contradictions Among the People*, hvor Mao direkte definerer, hvem der kan inkluderes i kategorien *folket*:

"At the present stage, the classes, strata and social groups which favour, support and work for the cause of socialist construction all come within the category of the people." (Zedong, 1964, S. 45)

Her fungerer *folket* som et flydende betegn, hvis indhold ikke er fastlagt på forhånd, men udfyldes gennem relationen til det socialistiske projekt. At være en del af folket kræver ikke kulturel tilknytning eller etnisk oprindelse, men aktiv støtte til socialistisk konstruktion.

Medlemskab af fællesskabet er performativt og kontinuerligt under vurdering. Det er ikke nok at identificere sig med revolutionen diskursivt; loyaliteten skal materialiseres i handling. Dermed fremstår den nationale identitet som et normativt fællesskab, hvor socialistiske værdier fungerer som adgangsbetingelse.

Denne pointe skærpes yderligere i Maos formulering af et entydigt kriterium for revolutionært tilhør:

"There can only be one criterion, namely, whether or not he is willing to integrate himself with the broad masses of workers and peasants and does so in practice today he integrates himself with the masses of workers and peasants, then today he is a revolutionary; if tomorrow he ceases to do so ... then he becomes a non-revolutionary or a counter-revolutionary." (Zedong, 1964, S. 291)

Her bliver det tydeligt, at fællesskabets grænser er reversible. Man kan bevæge sig ind og ud af "folket" afhængigt af ens politiske praksis. Denne logik udelukker en etnisk eller kulturel definition af nationen, idet sådanne kategorier netop er stabile og ikke-handlingsafhængige.

Maos internationalistiske perspektiv understøtter denne tolkning. I sin hyldest til Norman Bethune fremhæver Mao eksplicit, at en udlænding kan inkarnere det revolutionære "vi":

"What kind of spirit is this that makes a foreigner selflessly adopt the cause of the Chinese people's liberation as his own? It is the spirit of internationalism, the spirit of communism." (Zedong, 1964, S. 177)

At en ikke-kineser kan fungere som moralsk og politisk forbillede for det kinesiske folk understreger, at national identitet under Mao ikke er bundet til etnisk tilhørsforhold, men til socialistisk overbevisning og praksis. Omvendt indebærer dette også, at kinesere, der modsætter sig socialismen, placeres uden for fællesskabet og konstrueres som fjender.

Denne diskursive konstruktion institutionaliseres i forestillingen om staten som et redskab for folket:

“Our state is a people’s democratic dictatorship (...).” (Zedong, 1964, S. 37-38)

Diktaturet er rettet mod *ikke-folket* og legitimeres netop gennem den socialistiske definition af fællesskabet. Staten bliver dermed en mekanisme, der beskytter og reproducerer den hegemoniske betydning af nationen som socialistisk.

Samlet set viser analysen, at Mao rekonstruerer den kinesiske nationale identitet omkring socialisme som nodalpunkt. Det nationale fællesskab defineres ikke gennem kulturel arv eller etnisk homogenitet, men gennem en politisk-ideologisk grænsedragning mellem dem, der støtter socialistisk revolution og konstruktion, og dem, der modsætter sig den. Nationen fremstår således som et hegemonisk projekt, hvor “folket” konstitueres gennem eksklusion af “fjenden”, og hvor socialistiske værdier udgør det afgørende kriterium for tilhør.

Mao’s diskursive fremstilling i den lille røde

I det følgende identificeres de centrale nodalpunkter, der strukturerer Maos diskursive konstruktion af kinesisk national identitet. KKP indtager en position, som det overordnede nodalpunkt, fordi partiet påtager sig rollen som det begreb der definerer de resterende begreber der er centrale i diskursen. Det er KKP, herunder er socialisme en stærk ækvivalensskæde i relation til at partiet. Dette skyldes at KKP er det centrum, hvor alle andre begreber, ideer og forhold defineres i forhold til. F.eks. er det KKP der definerer socialisme ideologisk, men også i hvilken form det manifesteres fysisk. Ligeledes er det partiet, der dikterer hvem der er inkluderet og hvem der er antagonistiske. Det er derudover også diskurs, der bidrager med legitimering af partiet, hvilket kan ses i følgende citat:

The Chinese Communist Party is the core of leadership of the whole Chinese people. Without this core, the cause of socialism cannot be victorious. (Zedong, s.2)

Strukturen i denne diskurs forekommer således KKP = Chinese people = Socialism. Mao gør det tydeligt at socialismen ikke er mulig foruden partiet. Det betyder at Partiet positioneres, som centrum for det kinesiske folk. Det legitimerer partiet, som en nødvendighed for at kunne opnå Socialismen. Et centralt narrativ i forlængelse af Partiets position og legitimering, er fortællingen om den lange march.

To win countrywide victory is only the first step in a long march of ten thousand li.... The Chinese revolution is great, but the road after the revolution will be longer, the work greater and more arduous. (...) (Mao Zedong, 1964, s.195)

Den lange march bliver i den lille røde kun nævnt en enkelt gang konkret, i form af en metafor. Den lange march som symbolik, bliver sat i relation til revolutionen i et makroperspektiv. Den repræsenterer nogle af kvaliteter og værdier partiet under Mao anså som en essentiel del af vejen til socialisme. På den måde manifesterer den lange march sig som et historisk vigtigt narrativ, men også som noget der ikke behøver omtales, for det findes implicit igennem partiet værdier. Det leder videre til hvorfor det er relevant at kigge på hvordan denne fortælling bliver omtalt. For i realiteten kan perspektivet på fortællingen afgøre, hvorledes det var en sejr eller et nederlag. Dermed opstår et historisk narrativ som partiet kan anvende politisk til at definere kerneværdierne af det kinesiske folk.

I 1935 ledte Mao de resterende styrker fra first front army mod den nordlige Shaanxi provins. Det var et område hvor mange revolutionære fra forskellige provinser søgte ly fra Kuomintang. Det nordlige Shaanxi var et område, der var underudviklet og tyndt befolket. Målet var at etablere en ny kommunistisk base, hvilket var muliggjort af regionens fjerne beliggenhed og geografisk udfordrende tilgængelighed. Ruten var ca 9,656 KM lang. Med Mao drog ca. 80,000 mænd og 35 kvinder fra Jiangxi i 1934 afsted, hvoraf kun 10,000 nåede frem til deres destination. Årsagen til de store tab var ikke alene den lange tur og sygdom, men også angreb fra både krigsherre og nationalister undervejs. (Meisner, s.41)

Denne retræte kunne fra et objektivt perspektiv anses, som en større militær katastrofe. Maurice Meisner referer til Edgar Snow, der beskrev det som følgende: *an Odyssey unequalled in modern*

time. (meisner, s.42) Et citat, der reflekterer budskabet, og fortællingen om den lange march. Fortællingen blev præsenteret som en kamp om overlevelse, styrke og revolutionær ånd snarere end et nederlag. Dette skete på trods af at man havde opgivet den kinesiske Soviet Republik, efterladt bønderne der støttede dem og tabt langt størstedelen af hæren. Den lange march var dog også central politisk for partiet, da Mao i 1935 under den lange march cementerede magten i partiet. Mao sikrede de resterende kommunistiske kræfter, og en relativ sikker geografisk højborg. Så selvom det var et stort nederlag, gav overlevelsen og Mao's positionering, anledning til at fortolke turen, som en sejr der fornyede håb og inspirerede den revolutionære ånd. Det var i sidste ende værdierne fra den lange march, der prægede fortolkningen for historien, som en sejr, hvilket blev hyldet, som "the Yan,an spirit" (Meisner, s.43)

Årsagen til dette er centralt under Mao er ikke kun hvor ikonisk fortællingen blev i Kina, men også hvordan KKP formulerede konkret parti historie, som diskurs og mytologiseret narrativ fremfor kinesisk historie. Derudover viser det også, hvordan partiet omskriver historien og benytter det til eget formål. Og ikke mindst hvordan det blev indbegrebet af kinesiske værdier.

The Great Leap forward forbliver måske den bedste eksemplificering af Mao's ideologiske ambition. Den illustrer essentielt vigtigheden af revolution, som kilden til omvæltning og progression. På samme tid udgør denne strategi også et ideologisk nederlag, der nu fremstod som et ar i fortællingen. For hvordan skulle KKP og Mao kunne forsvarer sig ud af katastrofen, hvor millionvis af kinesere døde af sult grundet tvunget omlægning af landbruget gennem den revolutionære reform.

Men for at forstå, hvorfor det er positivt i diskursen, er det essentielt at forstå, hvad der definerer socialisme, som noget det kinesiske folk gerne vil implementere, som en kerne ideologi. Det betyder derfor at socialisme er et andet centralt nodalpunkt, selvom det i forbindelse med KKP er en ækivalenskæde.

Det første centrale omdrejningspunkt i diskursen er begrebet revolution. Dette skyldes at revolution var konceptualiseringen af den vision Mao havde for fremgangen af Kina på et socialt plan. Alt den pionerende forandring skulle foregå gennem klassekamp og derigennem revolution. Dermed blev revolutionen en uadskillelige andel af maoismen, og en potentielt uendelig kamp om magt mellem bønderne og arbejderne mod Bourgeois.

For at forstå, hvordan diskursen er struktureret, er det relevant at se på begrebet "folket". Folket er et nodalpunkt Mao særligt determinere en samhörig definition i den større kontekst af diskursen. Dette Nodalpunkt formår ikke alene at definere et klassisk "dem og vi" narrativ, men også i forhold til at forbinde de ideologiske rammer, der i maoismen er tydeligt kædet sammen med den kinesiske nationale identitet.

I denne specifikke diskurs artikulerer Mao tydeligt, hvordan nodalpunktet "folket" anvendes til at definere de, som er en del af fællesskabet og de som står i opposition og realistisk set bliver betegnet som dissidenter internt i Kina. I forbindelse med dette nodalpunkt opstår, de som er en del af folket. I Mao's artikulering af "folket" er det særligt bønderne, der bliver anset som den primære gruppering af folket, hvilket naturligt er sammenhængende med Partiets ophav, der særligt var præget af et Kina med en betydelig stor klasse af landlige, hvorimod arbejderklassen var en lille andel af Kinas befolkning og KKP's antal. Årsagen til dette, selvom Marxismen typisk ville designere kernen af revolutionen omkring arbejderklassen. Dette mente KKP, dog ikke var en realistisk tilgang. Derfor måtte de revurdere tilgangen, hvorfor det store overtal af bønder, blev kernen af partiets succes. Arbejderne og soldaterne er ligeledes inddraget i den ækvivalenskæder, som Mao betegner nodalpunktet "folket".

Antagonisten i diskursen omkring "folket" eller "det kinesiske folk" er naturligvis tæt relateret til marxismens kernefjender. Det omhandler nogle specifikke grupperinger nationalt i Kina og nogle andre internationalt. På nationalt plan beskriver Mao de interne fjender, som Revisionister og reaktionære, hvor det i international kontekst omhandlede imperialister og kapitalister.

Kulturrevolutionen og legitimitet

I 1966 påbegyndtes en af de måske mest hektiske politisk initierede massemobiliseringer. Denne revolution opstod som respons på den store legitimitetskrise, der efterfulgte det store spring fremad kampagnen. Dette fænomen blev navngivet kulturrevolutionen. Det blev retmæssigt navngivet efter kampagnens overordnede forsøg på at eradicere den daværende kinesiske nationale identitet gennem revolution. Formålet var at erstatte forståelsen af, hvad det ville sige at være kinesisk. De gamle fire repræsenterede forinden kulturrevolutionen fortsat en andel af den kinesiske

identitet. Mao søgte at rekonstruere institutionerne og forme dem efter et socialistisk koncept i Mao's billede. (Yingjie Guo, 2019, s.6) KKP indledte revolutionen mod de fire gamle ved (circular of the central committee of the KKP) Beskeden var simpel, men ildevarslede, for det blev klargjort, at ifølge Mao var det partiet blevet infiltreret af fjendtlige kapaciteter i samtlige hierarkier. Det indikerer ligeledes meget godt at en af hovedpointerne med revolutionen var at Mao skulle konsolidere sin magt og genvinde sin legitimitet.

"Those representatives of the bourgeoisie who have sneaked into the party, the government, the army, and various cultural circles are a bunch of counter-revolutionary revisionists. Once conditions are ripe, they will seize political power and turn the dictatorship of the proletariat into a dictatorship of the bourgeoisie. Some of them we have already seen thorough, others we have not. Some are still trusted by us and are being trained as our successors, persons like Khrushchev, for example, who are still nestling beside us. Party committees at all levels must pay full attention to this matter." (Circular of the Central Committee of the KKP, 16-05.1966)

I modsætning til det ovenstående citat, er det nødvendigt at forstå at kulturrevolutionen ikke opstod i et vakuum, der udelukkende havde til formål, at kreere en større udrensning i partiet. Derimod omhandlede det også Mao og KKP's legitimitet, som led et knæk af eftervirkningen af den fejlslagne kampagne under det store spring fremad i perioden 1958-1960. Denne katastrofale landsdækkende politiske kampagne medførte massehungersnød, der resulterede i millionvis af døde. Ligeledes forårsagede denne kampagne, et større økonomisk tilbagefald. (Looney, s.25) Dette kan endda noteres i kildematerialet, da Mao's lille røde omfatter alt fra revolutionen i 1949 til 1960'erne. På trods af dette fremstår der et tydeligt fravær af citater fra perioden 1958-1962. Dette udgør en markant Lacuna, der repræsenterer både et diskursivt tomrum i perioden, men ligeledes et kildemæssigt hul. Det kan tilføres redaktionens fravalg af materiale fra perioden i sammensætningen af den lille røde af praktiske og ideologiske årsager. Dette skyldes muligvis, at perioden anses, som meget kontroversiel og sårbar, hvilket kan have været nødvendigt for at distancere den fejlslåede kampagne i forbindelse med optakten til kulturrevolutionen.

Massemobilisering Kulturrevolutionen var funderet af en massemobilisering, sammenlignelig med karakteren af det store spring fremad, der ligeledes udgjorde en revolutionær kampagne. Denne form for massemobilisering var en tydelig del af den maoistiske doktrin, der i diskursen omtales som

"Mass Line". Det kan forstås, som partiets evne til at mobilisere masserne i relation til omlægning af samfundet, gennem den revolutionære vej. Det er et begreb, der tydeligt indgår i ækvivalensskæden, men samtidigt fungerer som et organisatorisk og diskursivt redskab, der forbinder ideologien og folket symbolsk. Ydermere har det en praktisk funktion, eftersom det aktivt tillader folket at deltage i revolutionen. For KKP var det en effektiv måde hvorpå, man kunne konsolidere kampagner og derigennem manipulere masserne i henhold til revolutionens karakter. Maos lille røde manifesterede, derfor "Mao Thought" som et aktivt performativt redskab. Recitation, citering og fysisk tilstedeværelse i det offentlige rum gjorde "Mao Thought" til en form for internaliseret del af hverdagen, hvor sproglig korrekthed var ensbetydende med politisk loyalitet til partiet og Mao. Den udgjorde derfor en form for standardisering af revolutionens diskurs, gennem et let læseligt sprog og slogans, formuleret i en diskurs, der havde til hensigt at appellere til massemobilisering og udbredelse iblandt bønder, unge og arbejdere. Bogen havde forskellige formål i perioden. Først og fremmest legitimitet en udfordring, der udgjorde kernen i hvorfor en ny revolution var nødvendig.

KKP og Mao forsøgte at fjerne fokus væk fra det store spring fremad, ved at føre en diskurs der lokaliserede indenrigs opponenter og fjender. Der forekommer herunder to centrale pointer. Først er det vigtigt at inddrage, forståelsen af at kulturrevolutionen eksisterede på baggrund af kampen mod ideologier og perspektiver, der afskilte sig fra revolutionens ånd. Revolutionen omhandlede per definition en omlægning af samfundet gennem vold og magt. Antagonisterne i periodens diskurs blev igennem den lille rødes diskurs fremstillet, som særligt "Revisionster", "Kapitalister", "intellektuelle" "kontrarevolutionære" og "de fire gamle". (Mao Zedong, 1966) Antagonisterne fungerede som flydende betegnelser, der nemt kunne udskiftes i betydning afhængigt af de kontekstuelle politiske behov. Derfor var der massiv variation i den interne antagonist i det kinesiske samfund, alt fra intellektuelle til bureaukrater på samtlige hierarkiske hylder. Det muliggjorde opretholdelsen af en mere permanent revolutionær tilstand, da kampen mod de kontrarevolutionære, konstant kunne omformidles. Formålet var at fjerne og censurere de resterende rødder af det "gamle Kina", hvor der var fokus på at eliminere udviklingsinstitutioner, kulturinstitutioner, politiske institutioner og lokal-samfund. Det var en generel udrensning af forskellige instanser i samfundet og politiske opponenter. Dette element, ville desuden muliggøre en omlægning af disse sektorer, hvor de fire gamle skulle erstattes med det nye socialistiske Kina, det var på den måde en strategi der søgte at rekonstruere den kinesiske nationale identitet, til en udpræget socialistiske identitet. Revolutionen

forårsagede hundredtusindvis af døde en traumatiseret befolkning, en brudt økonomi, Partiets sammenbrud og genopretning i forbindelse med udrensning af højtstående embedsmænd og ledere. Destruktionen af de fire gamle, medførte flere generationer af det kinesiske folk ikke længere resonerede med det klassiske og historiske Kina, da bøger, artefakter, templer og arkiver var blevet systematisk destrueret under kulturrevolutionen. Denne udvikling kan forstås som en identitetskrise, da de blev forsøgt erstattet med Parti kultur, æstetik og historie.

Tendensen bag Maos legitimitet kan forstås, som værende en konstruktion med et implicit paradoks. Dette paradoks udspringer af Maos ideologiske fremgangsmåde, i form af den kontinuerlige revolution, der var central for at vedligeholde sin og partiets legitimitet. I diskursiv forstand, kan revolutionen forstås som en nødvendighed for at sikre diskursens relevans og opretholde et fortsat diskursivt hegemoni. Samtidig med dette var massemobilisering den metodiske tilgang, som var understøttet af den lille røde der gjorde sproget performativt. Men essensen af Maos dogme, var af kaotisk og destabiliserende natur, der omvendt delegitimerede Mao og partiet. Revolutionen mistede eventuelt sin betydning og folket resonerede ikke længere med partiet, fordi der opstod en diskrepans mellem den aktuelle virkelighed og herskende diskurs eksemplificeret gennem den lille røde, der aktivt udgjorde den performative funktion under revolutionen, eftersom enhver borger underlæggende var nødsaget til at være i besiddelse af en bog, for at undgå udskældning. Det betød ligeledes at "Mao Thought" blev en internaliseret del af revolutionen, selvom den aldrig konkret indtog en officiel funktion i lovgivningen eller regeringens institutioner. I diskurs terminologi, kan den lille røde forstås som et forsøg på at genskabe en hegemonisk ækvivalenskæde omkring "Mao Thought" i relation til folket og revolutionen.

Massemobilisering og revolution skulle iscenesættes, som løsningen på legitimitetsproblemet, men endte med at have en modsat virkende effekt, da det kinesiske folk ikke længere kunne relatere diskursen til virkeligheden. Ifølge Schoenhals er kilden til, sprogets magt igennem dets performative egenskab (Schoenhals, 1992, s,5) Det må dermed også indirekte betyde at sproget mister sin magt, hvis det ikke længere fungerer performativt. En af årsagerne til hvorfor sproget og dermed diskursen tabte sin magt eller hegemoni under kulturrevolutionen. Skyldtes blandt andet overmobilisering, ukontrollerbart kaos, økonomisk tilbagegang og nedbruddet af institutioner. Disse tendenser var

muligvis årsagen til at sprogets performative magt, blev undermineret. Schoenhals beskriver dog ikke dynamikkerne bag, hvordan sproget blev svækket, men jeg vil argumentere for at det kan ses i lyset af den overordnede samfundsudvikling. En eksemplificering af dette forekommer gennem hvad Frank Dikötter beskriver som den stille revolution i 1970'erne. Denne bevægelse gjorde i store træk op med mange af de kollektivistiske landbrug. Det betød at almindelige kinesere i forskellige regioner, herunder Sichuan, Xinchang og Zhejiang brød med Maos revolutionære diskurs, og var et tydeligt tegn på at sproget ikke længere var ultimativt eller performativt i alle kredse. (Dikötter, 2016, s.270-280)

Delkonklusion

Analysen har vist, at Mao Zedongs rekonstruktion af kinesisk national identitet grundlæggende er forankret i socialismen som nodalpunkt. Nationen defineres ikke gennem etnicitet, kultur eller historisk kontinuitet, men gennem en antagonistisk opdeling mellem folket og folkets fjender, hvor tilhørsforholdet afgøres af politisk loyalitet og socialistisk praksis. Det nationale "vi" konstitueres således relationelt og performativt frem for essentielt.

I denne diskursive konstruktion indtager KKP en hegemonisk position som den eneste legitime repræsentant for både folket og nationen. Begreber som folk, revolution, klassekamp og stat bindes sammen i en ækvivalenskæde, hvor partiets ledende rolle fremstilles som en historisk nødvendighed. National identitet bliver dermed betinget og reversibel: den kan opnås og mistes afhængigt af individets politiske praksis.

Samtidig viser analysen, at historiske erfaringer, herunder de begivenheder, der senere samles under narrativet om de hundredårs ydmygelser ikke artikuleres som et selvstændigt nationalhistorisk traume i Mao-perioden. I stedet omartikuleres national lidelse til revolutionær og partihistorisk legitimitet, hvor imperialismen og udenlandsk aggression primært forstås gennem et klassebaseret og socialistisk sprog. Fraværet af national humiliation som eksplicit nodalpunkt afspejler således en bevidst diskursiv prioritering frem for historisk glemsel.

Endelig fremstår Maos nationale projekt som præget af kontinuerlig mobilisering og diskursiv radikaliserings, særligt under Kulturrevolutionen, hvor massemobilisering og performativt sprog anvendes til at opretholde hegemoniet. Denne permanente revolutionære tilstand bidrager imidlertid også til en gradvis udhuling af diskursens legitimitet.

Samlet set etablerer Mao-perioden et vigtigt analytisk referencepunkt for de efterfølgende analyser, særligt i forhold til sammenligningen mellem revolutionær mobilisering og senere former for institutionel, stabiliserende nationalisme under Deng Xiaoping og Xi Jinping.

Analyse del 2 Deng Xiaoping

Historisk og politisk kontekst: Fra revolutionært hegemoni til pragmatisk modernisering

Da Deng Xiaoping trådte frem som Kinas reelle leder i slutningen af 1970'erne, stod landet ved et historisk vendepunkt. Maos død i 1976 markerede afslutningen på tre årtiers revolutionær mobilisering, der havde defineret både den kinesiske nationalidentitet og regimets legitimitet. Kulturrevolutionens kaos havde imidlertid ødelagt tilliden til partiets ideologiske grundlag og efterladt en økonomisk og moralsk krise. (Macfarquhar, 2011 s. 2-4) Den maoistiske fortælling om et enigt, klassebevidst folk var ikke længere overbevisende for en befolkning, der oplevede fattigdom, stagnation og træthed over ideologisk dogmatisme. (Kong, 2023, s. 103-104) I dette vakuum måtte Deng genopbygge både statens legitimitet og nationens identitet, uden at forkaste de symbolske rødder, som Kommunistpartiet hvilede på. En af grundene til at Deng ikke forkastede alt hvad Mao stod for efter hans død var, at på trods af de katastrofale medfølgere af det store spring frem og kulturrevolutionen, så lykkedes det ifølge nogle historikere, at Mao lykkedes produktionsmæssigt, med industrialiseringen i Kina. (Meisner, 1999, s. 413-425). Deng formulerede en overordnet evaluering af Mao æraen, hvor han konkluderede at Mao havde 70% ret og tog 30% fejl. (Schmidt-Glinzer, 2017). Dette kan dog i højere grad forstås, som at have omhandlet partiets legitimitet, fremfor at iscenesætte højdepunkterne for Mao.

Kulturrevolutionen (1966-1976) udgjorde det politiske og institutionelle sammenbrud, som Deng Xiaoping senere kunne positionere sig i forhold til, og dens ødelæggende konsekvenser blev en afgørende kilde til hans legitimitet som leder. Bevægelsen havde raseret partistaten, lammet bureaukratiet og undermineret de professionelle og teknokratiske miljøer, som var nødvendige for økonomisk udvikling. Store dele af den administrative elite blev sendt i genopdragelseslejre på landet, uddannelsessystemet brød sammen, og økonomien stagnerede. For befolkningen og store dele af partiet stod perioden tilbage som en tid præget af kaos, vilkårlighed og social opløsning. (Meisner, 1999)

Deng kunne derfor træde frem som den leder, der ikke blot havde overlevet Kulturrevolutionen, men som selv var blevet offer for den. Hans personlige erfaring med politiske udrensninger gav ham en symbolsk position som den, der repræsenterede "normalisering" og en tilbagevenden til administrativ rationalitet. Dette blev en vigtig del af hans legitimitet: hans reformlinje kunne fremstilles som et brud med den irrationelle mobilisering, der havde kastet nationen ud i kaos. Samtidig gav den dybe institutionelle krise Deng mulighed for at rekonstruere magtstrukturerne i partiet blandt andet ved at fremme teknokrater og økonomisk orienterede kadre frem for ideologisk militante aktører.

Kulturrevolutionen skabte dermed både problemet, som partiet måtte løse for at genoprette sin legitimitet, og det normative udgangspunkt for Dongs nye nationale fortælling: at Kinas fremtid ikke kunne bero på revolutionær radikalisme, men på stabilitet, professionalisering og økonomisk modernisering. I denne forstand fungerede Kulturrevolutionens traume som det negative "andre", mod hvilket Deng kunne formulere en ny hegemonisk identitet. I denne identitet var nationen defineret af udvikling frem for kamp, og af resultater frem for ideologisk renhed. Dette traume gav også hans projekt en form for immunitet i partiet, opposition mod reformerne kunne nemt fremstilles som en tilbagevenden til "venstreekstremisme" og dermed som en trussel mod statens overlevelse. (Dikötter, 2016, 319-322)

Dongs politiske udgangspunkt var paradoksalt. Han var selv et produkt af den maoistiske revolution, men også dens offer. I den umiddelbare periode efter Maos død blev denne legitimitetskrise imidlertid ikke mødt med en grundlæggende diskursiv omartikulering. Ifølge Maurice Meisner, indledtes post-Mao æraen snarere "*under cover of a Maoist facade*" (Meisner, 1999, S. 427) hvor Hua

Guofeng, der angiveligt var Maos udpegede efterfølger, søgte at stabilisere partiets autoritet gennem symbolsk kontinuitet fremfor ideologisk fornyelse. (Meisner, 1999, S. 427) Hua legitimerede sin position med henvisning til Maos autoritet og den såkaldte *“Whatever”-linje*, der forpligtede partiet til at følge Maos politikker og instruktioner uden kritisk revurdering. (Meisner, 1999, S. 428)

Dette forsøg på at bevare det revolutionære hegemoni viste sig imidlertid hurtigt utilstrækkeligt. Hua manglede både et selvstændigt magtgrundlag i partiet og bredere folkelig opbakning, samtidig med at hans lederskab var præget af en grundlæggende spænding mellem maoistisk retorik og forsigtige pragmatiske justeringer i praksis. (Meisner, 1999, S. 438)

“Deng won wide popular support, at least in the cities, on the promise that he would right the wrongs of the Cultural Revolution era, but Hua had neither a real base of power in the bureaucracy nor any significant popular support in society at large.” (Meisner, 1999, S. 438)

ifølge Meisner formåede Hua hverken at genetablere den ideologiske mobilisering fra Mao-perioden eller at formulere et nyt samlende nationalt projekt baseret på stabilitet og økonomisk udvikling. Hua Guofengs korte periode kan derfor forstås som et mislykket forsøg på hegemonisk stabilisering. Netop denne stagnation tydeliggjorde behovet for en mere omfattende politisk og diskursiv reartikulation og åbnede det rum, som Deng Xiaoping senere udfyldte med Deng theory. (Macfarquhar, 2011, S. 506)

To gange var han blevet marginaliseret under Kulturrevolutionen og stemplet som *“den kapitalistiske vej”* og derigennem en antagonist (MacFarquhar, 2011, s. 1–2 & 125). Hans tilbagevenden til magten i 1978 skete derfor ikke gennem ideologisk konfrontation, men gennem en gradvis strategisk repositionering. Fremfor at afvise socialismen redefinerede han dens betydning (Deng, 1985). Hvor Mao havde insisteret på ideologisk permanent revolution og klassekamp som drivkraft i historien, omdannede Deng socialismen til et instrument for national modernisering. Dette markerede et brud i partiets diskursive grundlag, men samtidig også en kontinuitet, idet socialismen blev reartikuleret gennem Deng Theory, særligt under begrebet socialisme med kinesiske særpræg.

Denne diskursive omprioritering fandt imidlertid sted inden for rammerne af et institutionelt system, der i vid udstrækning forblev intakt. Som Perry påpeger, bevarede partistaten centrale styringsmekanismer på tværs af henholdsvis Mao og Deng perioderne, herunder nomenklatura-systemet for udvælgelse og kontrol af den politiske elite, ligesom partiets organisatoriske struktur forblev

bemærkelsesværdigt stabil, selv om elitesammensætningen ændrede sig markant (Perry, 2007, s. 9). Dengs reformprojekt kan dermed forstås som en omprioritering af eksisterende styringsformer, hvor teknisk-administrativ ekspertise i stigende grad blev vægtet fremfor massepolitisk mobilisering. Dog er selve visionen om modernisering ikke Dengs opfindelse, men derimod en kontinuitet fra Mao perioden før og mellem de revolutionære projekter. We can assuredly build a socialist state with modern industry, modern agriculture, and modern science and culture. (Zedong, 1966, s.28) Den kollektive mobilisering blev således erstattet af modernisering og økonomisk udvikling som det primære legitimerende projekt (Guo, 2019, s. 2–3).

Dengs reform og åbenhedspolitik (gaige kaifang), der blev formaliseret ved den 11. kongres – 3. plenar i 1978, søgte at forene økonomisk liberalisering med partiets fortsatte politiske monopol. Deng iværksatte i 1980'erne decentraliserede eksperimenter, primært i landbruget og de særlige økonomiske zoner, hvor lokal regional ledelse kunne konkurrere om at skabe vækst. Denne form for udviklingsbaseret mobilisering var markant anderledes end Maos revolutionære massebevægelser. Den byggede på incitamenter snarere end ideologisk tro, og på økonomiske resultater snarere end revolutionær renhed. Lokale embedsmænd blev således centrale aktører i legitimitetsproduktionen. Deres succes i at skabe vækst blev et mål for partiets politiske autoritet på trods af at Deng ikke længere havde formel magt. (

Men denne nye udviklingsstrategi var ikke uden risici. Fraværet af en stærk ideologisk ramme skabte en mere skrøbelig sammenhængskraft, og Deng måtte balancere mellem liberalisering og kontrol. Korruption, regional ulighed og sociale spændinger blev hurtigt synlige bivirkninger af reformerne. Samtidig afslørede studenterprotesterne i 1989, der kulminerede i Tiananmen oprøret de dybe spændinger mellem økonomisk liberalisering og politisk lukkethed under moderniseringen. For Deng blev denne krise et eksistentielt øjeblik den viste, at modernisering ikke automatisk kunne erstatte ideologisk legitimitet som samlende national fortælling. Særligt i forbindelse med destruktationen af det traditionelle Kina under kulturrevolutionen. Konteksten af disse elementer udgjorde forankringen af Maos symbolske arv, der var så indgroet i kinesisk national identitet, at den ikke fuldstændig kunne afskaffes, men måtte rekonstrueres.

Efter nedkæmpelsen af protesterne trådte Deng et skridt tilbage fra offentligheden, men han blev den øverste autoritet. Da økonomiske reformer begyndte at stagnere i begyndelsen af

1990'erne, frygtede han, at partiet igen skulle miste sin legitimitet. Denne gang ikke gennem ideologisk krise, men gennem ineffektivitet. I 1992 indledte han derfor sin berømte rejse mod syd (Nanxun), hvor han afholdt en række, taler og besøg i de økonomiske vækstzoner. Formålet var at offentligt genbekræftede reform og åbenhedspolitikens nødvendighed. Disse taler blev et vendepunkt: de genaktiverede fortællingen om økonomisk udvikling som nationalt kald og indrammede modernisering som et patriotisk projekt. Gennem retorikken om "socialism with Chinese characteristics" blev socialismen symbolsk bevaret, men dens indhold rekonstrueret fra revolutionær kamp til økonomisk udvikling.

Kina befandt sig desuden i en bredere global omvæltning. Sovjetunionens kollaps i 1991 demonstrerede faren ved økonomisk stagnation og reformering foruden politisk kontrol. og gav Deng et preserende argument for pragmatisme. Hvor det kun var økonomisk succes kunne sikre kommunistpartiets overlevelse. I denne internationale kontekst fremstod Kina som et eksperiment i "post-ideologisk" socialisme, hvor national styrke og modernisering erstattede proletarisk internationalisme som den primære legitimerende fortælling.

Partiets interne spændinger

Dengs lederskab udspillede sig i et parti præget af dybe ideologiske skel. Efter Maos død opstod et ustabilt magtforhold mellem reformvenlige pragmatikere og konservative kræfter, der ønskede at bevare planøkonomiens grundstruktur og partiets ideologiske renhed. De økonomiske reformer i 1980'erne blev derfor et kompromis mellem liberalisering og kontrol, hvor lokale eksperimenter tolereredes, men ideologisk ortodoksi fortsat var et krav.

I reformperioden var den politiske magt i Kina organiseret omkring en uformel, men stærkt centraliseret ledelsesstruktur med Deng Xiaoping som den afgørende beslutningstager. På trods af at Deng hverken var partiformand eller premierminister, udøvede han kontrol over de centrale magtorganer gennem sin autoritet, sit greb om militæret og sin rolle som endelig godkender af vigtige beslutninger. Den daglige partiledelse blev i praksis varetaget af generalsekretær Hu Yaobang og premierminister Zhao Ziyang, som fungerede som eksekutive aktører med ansvar for implementering snarere end selvstændig beslutningstagning. Samtidig fungerede Chen Yun som en konservativ og

økonomisk autoritet, hvis synspunkter Deng måtte tage hensyn til. Denne rollefordeling afspejler et system, hvor politisk magt i høj grad var personlig og uformel, og hvor Deng stod over de formelle institutioner som den samlede instans (Vogel, 2011, s. 377-393).

Tiananmen-protesterne i 1989 forstærkede disse spændinger. Hu Yaobangs død fungerede som katalysator for protesterne, da han var anset som en reformvenlig lederfigur. De generelle frustrationer i samfundet, blev kanaliseret gennem et symbolsk tab. For mange i partiets konservative fløj var demonstrationerne et bevis på, at reformerne havde undermineret den politiske orden og svækket den ideologiske disciplin. Efter massakren i 1989 blev mange reformtiltag bremset, og den daværende generalsekretær Zhao Ziyang en nær allieret af Deng blev fjernet fra sin post. Dermed stod reformkursen i fare for at kollapse.

Deng, der på dette tidspunkt formelt havde trukket sig fra sine poster i 1989, men fortsat udøvede betydelig indflydelse, reagerede på denne stagnation og interne splid i partiet med sin Southern Tour i 1992. Rejsen var en direkte politisk handling en måde at omgå partiets konservative ledelse i Beijing ved at henvende sig direkte til regionale ledere og offentligheden i de sydlige vækstzoner. Denne strategi var både pragmatisk og symbolsk, og et forsøg på at genetablere reformernes legitimitet, samt partiets nationale mission uden at udfordre dets autoritet offentligt.

Dermed repræsenterer Southern Tour ikke blot et økonomisk udspil, men en diskursiv intervention i partiets interne magtkamp. Ved at genformulere socialismen som en åben, udviklingsorienteret proces gennem "socialism with Chinese characteristics" skabte Deng en ny hegemonisk rekonstruktion, der både kunne bevare socialismen som symbolsk reference og neutralisere ideologisk opposition. Reformerne blev på den måde ikke præsenteret som et brud med socialismen, men som dens sande aktualisering i en ny tid.

Deng Xiaopings diskursive rekonstruktion af national identitet under Sydrejsetalerne

Deng Xiaopings taler fra hans rejse mod syd, markerer og kondenserer et afgørende diskursivt brud i kinesisk politisk sprog. Efter årtier præget af Maos revolutionære retorik og vægt på klassekampen introducerer Deng en ny hegemonisk formation, hvor økonomisk udvikling, modernisering og

stabilitet træder i stedet for den revolutionære mobilisering som grundlag for national identitet og politisk legitimitet. Denne forskydning kan med Laclau og Mouffes begreber forstås som en reartikulation af den kinesiske nationale diskurs, hvor et nyt nodalpunkt i form af "socialism with Chinese characteristics" etableres for at samle en række ellers modsatrettede elementer i en ny ækvivalenskæde.

Efter Maos død befandt Kina sig i en ideologisk legitimitets krise, herunder ideen om kontinuerlig revolution som vejen til modernisering, samt diskursen omkring denne tænkning. Den tidligere hegemoniske formation, der havde bundet revolution, klassekamp og national uafhængighed sammen i en meningsstruktur, havde mistet sin effektivitet efter Kulturrevolutionens kaos. Ifølge Laclau og Mouffe er enhver hegemonisk orden midlertidig og afhænger af sin evne til at fikseres omkring bestemte betydningsfulde tegn. Da disse tegn såsom "revolution" og "proletariat" mistede deres kraft til at samle, opstod et tomrum i den nationale diskurs. Dongs politiske projekt kan derfor forstås som et forsøg på at genetablere hegemonien gennem en ny fiksering, hvor "socialisme" omfortolkes og genforankres i et moderniseringsnarrativ.

Dongs centrale udsagn, "Only that can be considered building socialism with Chinese characteristics," (Deng, 1992) udpeger denne formulering som diskursens hegemoniske centrum. Begrebet fungerer som en tom betegner, der inkorporer modstridende betydningselementer. Eksemplificeret gennem socialisme og kapitalisme, plan og marked, stat og individ. Hvor Mao definerede national identitet gennem revolutionens kollektive kamp mod både indre og ydre fjender, skaber Deng en ny ækvivalenskæde, hvor socialism = modernization = development = stability = national rejuvenation artikuleres som de elementer, der tilsammen konstituerer den moderne kinesiske nation. Denne nye ækvivalenskæde rekonstruerer tidligere antagonistiske grænser og omdanner dem til forskelle inden for samme nationale projekt.

Et centralt eksempel findes i passagen, hvor Deng udtaler:

"The proportion of planning to market forces is not the essential difference between socialism and capitalism... The essence of socialism is liberation and development of the productive forces."
(Deng, 1992)

Her opløses de ideologiske skel, der definerede Maos Kina. Hvor Mao formulerede "markedet" som et kapitalistisk og dermed antagonistisk element, integrerer Deng det som en legitim del af den

socialistiske konstruktion, forudsat at det tjener national udvikling. Dette er et tydeligt eksempel på hegemonisk artikulation, hvor nye betydningsrelationer konstrueres for at skabe stabilitet i en periode med ideologisk ustabilitet. I Laclau og Mouffes termer repræsenterer dette et skifte fra antagonistisk logik til differentiell logik, hvor de tidligere uforenelige elementer, herunder marked og planøkonomiske elementer nu sameksisterer inden for samme nationale fortælling. Det vidner lige såvel om overgangen fra Dogmatisme til doktrinisme.

“Socialism with Chinese characteristics” fungerer således som et hegemonisk nodalpunkt, der fikserer betydning midlertidigt i et felt præget af konflikt. Gennem ækvivalens forbindes elementerne marked, stat, udvikling og moral i en fælles national fortælling. Samtidig opretholdes diskursens grænser gennem differentiering, hvor “left tendencies” og ideologisk dogmatisme defineres som trusler mod moderniseringens projekt. Dette fremgår tydeligt igennem Dengs advarelse:

“Left tendencies have done the greatest harm to us. We must never return to the old path.” (Deng, 1992)

Her udfører Deng en strategisk hegemonisk grænsedragning, som redefinerer, hvem der udgør diskursens “andet”. I stedet for at pege udad mod imperialismen som hos Mao, rettes antagonismen nu indad mod dogmatismen. Denne forskydning sikrer, at partiet kan bevare sin kontinuitet, mens det legitimerer reformerne som en renselse af socialismen snarere end et brud med den. Dermed kan Deng fremstå som både reformator og kontinuitetsskaber, samt en leder, der “redder” socialismen fra dens egne ekstremistiske udtryk. Legitimiteten hviler ikke længere på revolutionær renhed, men på evnen til pragmatisk at sikre nationens styrke og velstand.

National identitet rekonstrueres samtidig gennem en ny affektiv struktur. Hvor Mao definerede det kinesiske folk gennem revolutionær enhed mod “imperialisme” og “klassefjender”, konstruerer Deng et nyt “vi”, der samles omkring målet om økonomisk modernisering og national fremgang. Dette fremkommer i følgende citat

“If we did not adhere to socialism, implement the policies of reform and opening up, develop the economy and raise living standards, we would find ourselves in a blind alley.” (Deng, 1992)

I denne artikulation forbinder Deng nationens fremtid direkte med evnen til at skabe vækst. Den

kinesiske nation bliver i denne diskurs et kollektivt udviklingsprojekt snarere end et revolutionært fællesskab. National identitet artikuleres gennem deltagelsen i moderniseringen det at bygge socialisme med kinesiske særpræg bliver at være kineser i Dongs Kina.

Denne nationale fortælling har en stærk affektiv dimension. Når Deng opfordrer Guangdong til at "catch up with Asia's 'four little dragons'" (Deng, 1992,) og endda "surpass them in both material and ethical progress" (Deng, 1992) Herunder mobiliseres en følelsesmæssig energi, som binder individet til nationens udviklingsprojekt. Den kinesiske modernisering bliver ikke blot et økonomisk mål, men et symbol på national stolthed og civilisationens genoprejsning. Hvor Mao konstruerede nationens autenticitet gennem kollektiv revolutionær kamp, reartikulerer Deng denne symbolik til kollektiv succes og fremgang. Nationalismen bliver dermed ikke underordnet socialismen, men snarere den affektive drivkraft, der giver socialism with Chinese characteristics sin symbolske resonans, iblandt den kinesiske befolkning.

Legitimiteten i Dongs diskurs er dermed performativ snarere end ideologisk. Staten bliver legitim i kraft af sin evne til at producere vækst og stabilitet som kollektive nationale præstationer. Dette repræsenterer en forskydning fra ideologisk til pragmatisk hegemoni. Der omhandler en diskurs, hvor succeser i moderniseringens sfære bliver koblet til partiets legitimitet. I Laclau og Mouffes termer kan dette forstås som en ny hegemonisering. Dette indebærer at en ny ækvivalenskæde etableres, hvor socialisme forbindes med udvikling og national genopstand, samtidig med at partiets rolle i denne kæde sikrer dets fortsatte legitimitet.

Dongs "Southern Tour Speeches" kan derfor læses som en bevidst konstruktion af et nyt nationalt narrativ, hvor Kinas identitet defineres gennem moderniseringens logik. Han bevarer socialismen som den symbolske ramme, men omdanner dens betydning fra revolutionær ideologi til et pragmatisk værktøj for national fremgang. Hvor Mao argumenterede for at "political power grows out of the barrel of a gun," formulerer Deng, at politisk magt i stedet vokser ud af evnen til at skabe økonomisk velstand. Dette markerer ikke blot en ændring i politik, men en dybtgående transformation af den kinesiske nations symbolske grundlag i overgangen fra revolutionens myte til modernisering.

I tråd med Laclau og Mouffes teori er denne hegemoni dog altid kontingent. De betydninger, der samles under betegnelsen "socialism with Chinese characteristics", rummer potentielle antagonismer mellem plan og marked, kollektivism og individualisme, ideologi og effektivitet. Naturen af

disse indbyggede kontraster og ustabiliteten ved diskursens legitimitet, leder videre til senere leders forsøg på at rekonstruerer den kinesiske nationale identitet for at sikre partiets legitimitet.

Skrøbeligt hegemoni og udviklingsmobilisering under Deng Xiaoping

Deng Xiaopings politiske projekt må forstås som et forsøg på at rekonstruere national identitet og legitimitet i en periode præget af ideologisk udmattelse og institutionel ustabilitet. Efter de kaotiske årtier under Mao og det blodige opgør på Tiananmen i 1989, stod Kina over for en dyb legitimitetskrise. Mao havde opretholdt sit hegemoni gennem ideologisk totalitet og massemobilisering, igennem et "vi" defineret af revolution og fjendebilleder. Dengs opgave var at opbygge en ny form for sammenhængskraft i fraværet af ideologisk troværdighed.

Med Looneys begreb om udviklingsmobilisering kan Dengs reformperiode forstås som en kontinuitet af mobilisering, som politisk værktøj, men lige såvel, som en rekonstruktion af den kinesiske stats mobiliseringslogik. (Looney, 2019) Mao mobiliserede folket direkte gennem revolutionære kampagner, hvorimod Dengs mobilisering blev bureaukratisk og teknokratisk. Han søgte ikke at engagere masserne i ideologisk kamp, men lokale embedsmænd og entreprenører i økonomisk vækst. Den nationale identitet blev her knyttet til et kollektivt projekt om modernisering. "build socialism with Chinese characteristics" Dette skabte en funktionel form for legitimitet staten blev anerkendt, fordi den leverede resultater.

Men som Looney påpeger, indebærer denne form for mobilisering en grundlæggende skrøbelighed. Legitimitet, der hviler på udvikling, må konstant fornyes gennem økonomisk vækst og social stabilitet. Når reformerne førte til korruption, ulighed og usikkerhed, begyndte hegemoniet at blive ustabil. Begivenheder som Tiananmen-oprøret viste, at befolkningens støtte ikke længere var en ideologisk selvfølge, der var behov for at den konstant performer og vedligeholdes.

Denne performative dimension beskrives af Schoenhals analyse af kinesisk politisk sprog. I hans værk "Doing Things with Words" viser han, hvordan taler, slogans og politiske ritualer ikke blot reflekterer politik, de er politik. Når Deng talte om "stability above all" eller "development as the hard truth", var det ikke blot retorik, men performative handlinger, der skulle stabilisere diskursive grænser. Deng performede sproget på flere måder. Gennem sproget forsøgte Deng at omsætte økonomisk liberalisering til politisk orden. Denne performative magt var også sårbar. Det kom til udtryk i

realiteterne af fx korruption og bureaukratisering, der modsagde ordene og underminerede den nationale fortælling. Samtidig performede Deng sit sprog ved at tage på sin rejse mod syd, hvor han aktivt søgte at etablere sit sprog til virkelighed, og derigennem kunne sproget performe, hvilket gav sproget en naturlig legitimitet.

Sammen illustrerer disse to perspektiver, at Dengs hegemoni var både effektivt og skrøbeligt. Effektivt, fordi det formåede at genetablere legitimitet efter Maos kollaps, men skrøbeligt, fordi det manglede en dybere ideologisk forankring. National identitet blev performativt bundet til moderniseringens succes, og legitimitet blev afhængig af organisatorisk disciplin og økonomiske resultater. Når væksten haltede, eller korruption blev for synlig, begyndte hele konstruktionen at vakle. Derfor kan det pointeres at destruktionen af det traditionelle Kina og derefter maoismens kollaps, som hegemoni, efterlod et tydeligt tomrum i den kinesiske nationale identitet, som Deng ikke alene gennem sin performative legitimitet kunne udfylde.

I Laclau og Mouffes termer kan Dengs periode derfor ses som en fase af delvis hegemonisk stabilisering, hvor nye ækvivalenskæden socialism = development = stability = modernization blev etableret, men aldrig fuldstændig fikseret, hvilket muligvis skyldes manglen på kulturel forankring. Tiananmen oprøret og de vedvarende interne konflikter i partiet viser, at den nye nationale identitet forblev et åbent projekt, præget af kontinuerlig forhandling mellem reform og kontrol, ideologi og effektivitet

Dengs periode var dermed en overgangsæra fra revolutionært hegemoni til pragmatisk moderniseringsdiskurs. Hans politiske projekt kan ses som et forsøg på at omskrive den kinesiske nationalidentitet fra at være defineret af revolution, kamp og kollektivitet til at være centreret om vækst, udvikling og modernisering. Men hvor Maos ideologiske hegemoni hvilede på følelsesmæssig mobilisering og tro, baserede Dengs legitimitet sig på effektivitet og resultater. Dengs rekonstruktion til økonomisk og moderniserings legitimitet kan beskues, som en fundamental mere skrøbelig form for politisk autoritet.

Delkonklusion

Analysen har vist, at Deng Xiaopings politiske projekt udgjorde en afgørende omartikulation af KKP's legitimitetsgrundlag og den kinesiske nationale identitet i perioden efter Mao. Hvor Mao-periodens hegemoni hvilede på revolutionær mobilisering, ideologisk totalitet og et kollektivt "vi" defineret gennem kamp mod indre og ydre fjender, formulerede Deng en ny politisk orden, hvor økonomisk udvikling, stabilitet og modernisering blev de centrale legitimerende principper. Denne forskydning fandt sted i en historisk kontekst præget af ideologisk udmattelse, institutionelt sammenbrud og tab af politisk troværdighed efter Kulturrevolutionen, hvilket skabte et presserende behov for en ny samlende national fortælling.

Dengs styrke lå i hans evne til at gennemføre dette brud uden at afskrive socialismen som symbolsk reference. Gennem begrebet "*socialism with Chinese characteristics*" blev socialismen bevaret som ramme, men dens indhold grundlæggende omdefineret. Klassekamp og permanent revolution blev erstattet af modernisering og udvikling som historiens drivkraft, og national identitet blev rekonstrueret som et fælles projekt om økonomisk fremgang og national styrke. Legitimitet blev dermed ikke længere forankret i ideologisk renhed eller revolutionær moral, men i statens evne til at levere konkrete resultater i form af vækst, stabilitet og forbedrede levevilkår.

Southern Tour-talerne i 1992 kondenserede og stadfæstede denne omartikulation. I en situation præget af reformtræthed, interne partidannelser og international usikkerhed efter Sovjetunionens kollaps fungerede talerne som en diskursiv intervention, der genaktiverede modernisering som nationalt kald og genbekræftede udvikling som det afgørende legitimitetskriterium. Samtidig blev diskursens grænser skærpet gennem en ny antagonistisk logik, hvor "venstreekstremisme" og ideologisk dogmatisme blev defineret som de primære trusler mod nationens overlevelse. Herved kunne Deng både fremstå som reformator og som garant for kontinuitet i partiets historiske mission.

Denne analyse peger samtidig på en central spænding i Dengs hegemoniske rekonstruktion. Ved at basere politisk legitimitet på økonomisk performance etablerede Deng en autoritetsform, der var strukturelt betinget af fortsat vækst og stabilitet og dermed potentielt skrøbelig. I modsætning til Maos ideologiske hegemoni, som kunne opretholdes trods materielle katastrofer, forudsatte Dengs legitimitetsmodel vedvarende succes i moderniseringens sfære. Tiananmen-krisen i 1989 og behovet for genfiksering gennem Southern Tour illustrerer denne sårbarhed og viser, at modernisering

ikke i sig selv kunne udfylde det tomrum, som revolutionens kollaps efterlod i den nationale identitet.

Deng Xiaopings periode fremstår således som en overgangsæra, hvor KKP bevægede sig fra revolutionært hegemoni til en pragmatisk moderniseringsdiskurs. Denne omartikulation muliggjorde Kinas økonomiske transformation og sikrede partiets fortsatte magt, men efterlod samtidig en ufuldstændigt fikseret national fortælling. Netop denne strukturelle spænding danner udgangspunktet for senere ledes særligt Xi Jinpings forsøg på at re-ideologisere national identitet og stabilisere legitimiteten gennem en fornyet kobling mellem udvikling, nationalisme og politisk autoritet.

Delanalyse 3 – Xi Jinping

Analyse af Xi Jinping Thought – Socialism with Chinese characteristics for a new era

Politisk og historisk kontekst

I 2012 tiltrådte Xi Jinping som generalsekretær for KKP, samt præsidentposten i 2013, som aftager for Hu Jintao. Under Hu Jintaos ledelse, som generalsekretær og præsident i perioden 2002-2013 var fokus på økonomisk vækst og social stabilitet, og premierminister Wen Jiabao (2003-2013), havde placeret større fokus på uligheden i samfundet. Det var politiske problemstillinger, som særligt var udviklet i perioden forinden under Jiang Zemin. Zemin var henholdsvis generalsekretær og præsident mellem 1989-2003. Hans markedsorienterede politikker og masseinvesteringer og infrastrukturs projekter favoriserede særligt byer og kystregioner fremfor landdistrikter. Det medførte en naturlig skævhed mellem regioner og sociale lag i samfundet, hvilket naturligt lagde grund til

uligheden. Den førte politik under Zemin skabte vækst, men fremmede samtidig problemstillinger, som senere var nødvendig for Hu og Wen at løse. til en stigende sociale og regionale uligheder. Selvom det var Deng der havde grundlagt modernisering og åbning af Kina. Men det var først i perioden under Jiang Zemin at uligheden for alvor tog fat og blev et parti problem. Perioden var kendetegnet ved en stor vækst med et gennemsnit på ca. 10% stigning i BNP hvert år i perioden 1989 – 2011. (World Bank, 2025)

Dengs og Hus ledelsesstil var præget af kollektivt lederskab og formaliserede magtskifter blandt partiet top. Strukturen sikrede stabilitet og kontinuitet, men stod i stærk kontrast til Mao-æraens personificerede autoritet, hvor magten i særdeleshed omhandlede centraliseringen om en leder. I Post-Mao Kina har spørgsmålet om legitimitet fortsat fyldt meget, selvom det i flere perioder lykkedes at fortsætte performance legitimiteten igennem hard power, der tog form igennem økonomiske resultater. Ligeledes påbegyndtes implementeringen af kinesisk nationalisme for at forstærke partiets legitimitet, hvilket kan forstås som et politisk respons på Tiananmen i 1989. Det betød dog at den økonomiske udvikling og nationalisme på sin vis lykkedes med at legitimere partiet i perioden under Hu, hvor fokus på reduktion af ulighed mindskede de sociale spændinger. Det krævede dog omfattende investeringer og sociale programmer i de negligerede landdistrikter og mindre udviklede regioner. Derfor kan det siges at både Jiang Zemin og Hu Jintao repræsenterede en kontinuitet af Dengs performance legitimitet, hvor det essentielt er den økonomiske formåen der legitimerer partiets magt centralisering. Forskellen forekommer dog ved elementet af nationalisme, som indføres gradvist under både Zemin og Hu. KKP har dog ikke været foruden problemstillinger, stigende boligpriser, intern migration, sociale spændinger mellem by og land, samt regionale forskelle. Derudover svækkede korruption i partiet tilliden til politiske institutioner. Offentlige investeringer under Hu-Wen ledelsen forsøgte at adressere disse udfordringer.

I Post-Mao Kina har legitimitet været et kontinuerligt spørgsmål, for overgangen fra Mao til Deng var ikke gnidningsfrit rent ideologisk, selvom den økonomiske succes senere under og efter Deng reducerede konsekvenserne ved socialismens faldene troværdighed, som ideologi. Det var særligt kulturrevolutionen og eradikationen af de "fire gamle" gamle skikke, kultur, vaner og idéer. Der var årsagen til en mangel på erstatning for de socialistiske værdier, der ikke længere havde samme sammenhængsdannende styrke. (Guo, 2019, s. 6) I denne proces var former for traditionel nationalisme eller bourgeois nationalisme kritiseret som ideologisk uforenelige med Mao Zedongs socialistiske

vision. (Wang, 2012, s. 5) Konsekvensen af fejlene under Mao og den kommunistiske verdens kollaps i forbindelse med Sovjets opløsning i 1991 bidrog til et fald i tiltro til den klassiske socialisme og socialistiske regeringsformer generelt. Dette bidrog til at KKP oplevede at legitimiteten omkring socialismen ikke længere havde en bærende funktion, som tidligere. Derfor var performance legitimitet en god løsning, men Tiananming 1989 eksemplificerede tydeligt, hvordan performance legitimitet alene var ustabil af natur. Det kan samtidig delvist forklarer, hvorfor nationalisme gradvist blev indført i perioden efter Deng. Den lange kæde af både interne og eksterne problematikker resulterede samtidig i at adskillige observatører både indenrigs og udenrigs begyndte at sætte spørgsmålstegn ved KKP langsigtede stabilitet. (Walton, 2008, S. 5)

Især Sovjetunionens sammenbrud i 1991 og andre kommunistiske regimer i østeuropa, forårsagede legitimitets problemer til ideologien på global plan. Årsagen til dette var at begivenhederne viste hvor sårbare kommunistiske regimer er overfor internt og eksternt pres. Det blev næsten en forventning eller selvfølge at Kina ligesom, sovjet ville kollapse. Det ledte ligesåvel til at mange kinesere begyndte at sammenligne deres eget samfund med vestlige modeller, hvilket skabte øget fokus på økonomisk udvikling og forbedrede levestandarder, som konkret krav til KKP. (Modongal, 2016, S. 4)

The new normal

I sin tale ved Boao Forum for Asia 2015 introducerede Xi Jinping begrebet "New Normal" som en central del af Kinas økonomiske og politiske strategi. Han formulerede det således: "the Chinese economy has entered a state of new normal" (Xi, 2015) Hvormed han understregede, at landet bevægede sig fra:

"high speed to medium-to-high speed growth, from an extensive model that emphasized scale and speed to a more intensive one emphasizing quality and efficiency, and from being driven by investment in production factors to being driven by innovation". (Xi, 2015)

Dette markerer et skift fra kvantitativ til kvalitativ vækst og positionerer Kina som en strategisk aktør, der planlægger sin udvikling i overensstemmelse med moderne globale og nationale

udfordringer. Begrebet fungerer samtidig som et ideologisk redskab til legitimering af KKP og Xi Jin-pings lederskab. Xi fremhæver:

“China will continue to be responsive to the new trend and take initiatives to shape the new normal in our favor” (Xi, 2015) hvilket understøtter forestillingen om, at ledelsen aktivt styrer landets udvikling. Diskursen skaber en positiv fortælling om, at Kina kan kombinere stabilitet og transformation, og samler befolkningen om fælles nationale mål og stolthed. Samtidig kobler Xi økonomisk transformation med historisk og kulturel kontinuitet. Han knytter “New Normal” til Kinas bredere vision om “the Chinese dream of great national rejuvenation”, hvilket etablerer et narrativ, hvor modernisering og nationens historiske storhed smelter sammen. Ved at referere til klassiske kinesiske filosofier som “harmony is the most valuable” og “all men under heaven are brothers”, forankres økonomisk politik i en lang civilisationsarv og kollektiv identitet.

På internationalt plan fungerer “New Normal” som et redskab for soft power. Xi fremhæver, at “This new normal of the Chinese economy will continue to bring more opportunities of trade, growth, investment and cooperation for other countries in Asia and beyond” (Xi, 2015) Han understreger i den forbindelse vigtigheden af win-win samarbejde og åbne initiativer. Dette signalerer, at Kina er en ansvarlig og attraktiv samarbejdspartner, hvilket styrker landets soft-power i den traditionelle forstand, gennem magt i regionen og globalt. “New Normal” repræsenterer samtidig et tydeligt brud med den tidligere legitimitetslogik, hvor KKP primært blev vurderet på sin evne til at levere hurtig økonomisk vækst. Ifølge Xi er det centralt at man ikke kun fokuserer på ren BNP-vækst: “When looking at China's economy, one should not focus on growth rate only” (Xi, 2015) Derfor fremhæver han betydningen af kvalitet, effektivitet og innovation. Legitimiteten afhænger derfor ikke længere alene af kvantitative resultater, men også af regeringens evne til at sikre bæredygtig udvikling, social retfærdighed og stabilitet i samfundet.

Diskursen skaber dermed en ny performance-baseret ramme, hvor KKP's styring legitimeres gennem transformation, tilpasningsevne og ansvarlig planlægning fremfor blot hurtig vækst. Xi beskriver det som:

“China will continue to be responsive to the new trend and take initiatives to shape the new normal in our favor”, (Xi, 2015) Dette antyder, at staten aktivt former de betingelser, som legitimiteten hviler på, fremfor at vente på eksterne marked eller vækstbetingelser. Samtidig knytter han denne

nye legitimitetslogik til den bredere nationale fortælling om "the Chinese dream of great national rejuvenation", hvilket styrker KKP's symbolske autoritet.

Retorisk styrkes diskursen gennem gentagelse og historiske referencer. Gentagen brug af udtryk som "community of common destiny" og "win-win cooperation" skaber konsistens, mens konkrete økonomiske indikatorer, såsom "China's economy grew by 7.4% in 2014, with 7% increase in labor productivity and 4.8% decrease in energy intensity", underbygger påstanden om, at Kina kan gennemføre skiftet til en mere bæredygtig og kvalitetsorienteret vækst.

Sammenfattende fungerer "New Normal" i Xi Jinpings diskurs som et centralt diskursivt værktøj, der integrerer økonomiske reformer, national identitet, historisk kontinuitet og international strategi. Begrebet legitimerer KKP på nye præmisser, mobiliserer national stolthed, skaber soft power og markerer et brud med tidligere performance-baserede legitimitetsforståelser.

Endeligt skal "the new normal" forstås som et økonomisk led i "Xi Jinping thought", hvilket gør det til en central del af den kinesiske ideologi. Ligeledes skal konteksten dette begreb indlemmes i diskursen, samtidig forstås som et led i distanceringen til store økonomiske fluktuationer, der kan skabe ustabilitet. Derudover er det, samtidig vigtigt at belyse at den kinesiske økonomi generelt er nået til en fase af afmatning, hvor det ikke længere er muligt at opretholde et tocifret vækstprocenttal kontinuerligt. Dette kan tydeligt ses i World banks økonomiske oversigt over vækstrater. (World Bank, 2025) Denne nye form for vækststrategi, vidner også om at KKP generelt anvender diskurs, som en måde at løse problemstillinger på uden at miste legitimitet.

Socialisme med kinesiske særpræg for en ny æra

I Xi Jinpings periode forekommer der en markant ideologisk konsolidering, hvor partiet forsøger at implementere en genfortælling af en konsistent kinesisk fortælling, der indeholder nationens historie, nutid og fremtid. Denne udvikling kulminerer i formuleringen af "Socialism with Chinese Characteristics for a New Era", der også er kendt, som "Xi Jinping Thought". Dette begreb, skal forstås, som et led i en række af doktriner præsenteret af tidligere ledere, hvad der kan tolkes, som en form for tradition i partiet. Det giver den nye leder mulighed for at positionere partiet ideologisk med

tidligere ledere og signalere kontinuitet, men også sætte sit eget præg på en videreudvikling af partiets ideologiske konstruktion, og dermed gøre den unik.

I 2017 blev dette nye ideologiske system integreret i Kinas forfatning. Det betød ikke alene at Xi Jinping thought var institutionaliseret, men det medførte ligeledes, at ideologien havde en indgroet legitimitet, der samtidig var performativ gennem lovgivning. I modsætning til Dengs mere teknokratiske og udviklingsorienterede formuleringer, artikulerer Xi en langt bredere og kulturelt forankret forståelse af, hvad "kinesisk særpræg" indebærer. Xi genfortolker den socialistiske arv i sammenhæng med et narrativ om en 5000-årig kinesisk kontinuerlig civilisation, formuleret igennem "the Chinese dream". Disse to elementer konstrueres i et samlet nationalt diskursivt projekt, der har til formål at føre nationen til "the great rejuvenation of the chinese nation".

Diskursivt fungerer Xi Jinping Thought, som et forsøgt på at kreerer en ny hegemonisk identitet, hvor nationalisme, kultur, parti ideologisk kontinuitet og moderniseringsvisioner kædes sammen i en samlet national fortælling. Centralt i denne fortælling er den kinesiske drøm, der fungerer som et nodalpunkt, der organiserer, værdier, mål og forventninger til staten og borgerne. Xi forsøger at syntetisere elementer fra tidligere ledere med en stærk civilisatorisk og kulturel dimension, der har til formål at manifestere en sammenhængende national identitet og samtidig legitimerer partiets ret til at regere den kinesiske nation.

Stor national genoplivning fungerer som en diskursiv ramme, der understreger Kinas historiske mission og civilisationens kontinuitet. Begrebet refererer både til landets tidligere storhed, dets overlevelse gennem kolonialisme og interne konflikter, og dets nutidige ambitioner som global aktør. Her kobles den historiske civilisatoriske stolthed direkte til partiets rolle, hvor KKP fremstilles som den institutionelle garant for, at nationen kan realisere sin mission. Dette skaber en syntese mellem patriotisme, historisk bevidsthed og moderne politisk styring, hvor socialismen ikke blot er et ideologisk fundament, men også et redskab til at fremme national genoplivning.

Socialisme med kinesiske karakteristika fungerer som en ideologisk ramme, der binder moderniseringsprojekter, økonomisk udvikling og kulturel genoplivning sammen. Xi fremhæver, at Kina følger sin egen vej, som kombinerer socialistiske principper med nationale særpræg, herunder civilisationens moralske og kulturelle dimensioner. Dette nodalpunkt gør det muligt for Xi at legitimere

partiets fortsatte autoritet samtidig med, at diskursen kan tilpasses til globale krav om udvikling, teknologisk innovation og diplomati.

Diskursen om nationalisme og socialisme integreres yderligere gennem gentagelse, metaforer og historiske referencer, hvor Xi henviser til nationale helte, historiske sejre og perioder med storhed som eksempler på Kinas potentiale. Samtidig kobles nutidige politiske initiativer, såsom anti-korruption, økonomisk modernisering og globalt diplomati, til disse historiske narrativer, hvilket skaber en følelse af kontinuitet mellem fortid, nutid og fremtid.

På denne måde konstruerer Xi Jinping en diskurs, hvor civilisatorisk stolthed, national identitet og socialisme ikke blot eksisterer side om side, men aktivt understøtter hinanden. Nationalisme får dybde gennem historiske og kulturelle referencer, mens socialismen legitimerer partiets styring og institutionelle rolle, og nodalpunkterne fungerer som bindemiddel, der skaber en sammenhængende vision for Kina. Dette afsnit illustrerer, hvordan Xi integrerer ideologiske og historiske dimensioner til en helhedsorienteret diskurs, der både mobiliserer befolkningens nationalfølelse og underbygger partiets politiske autoritet.

Socialisme med kinesiske særpræg for en ny æra og den kinesiske drøm fungerer som to komplementære, og gensidigt forstærkende nodalpunkter. Socialisme med kinesiske særpræg udgør den ideologiske rammesætning, hvor andre begreber får deres betydning i relation. Den danner en ækvi-valenskæde, hvor økonomisk udvikling, kultur, militær styrke, og diplomati samles i en sammenhængende fortælling og danner visionen for nationens udvikling. Den kinesiske drøm fungerer derimod som et operationelt nodalpunkt, der artikulerer nationens konkrete mål og visioner gennem konceptet "Rejuvenation of the chinese nation". Gennem dette kollektive mål får forskellige flydende elementer, herunder arbejderklassen, ungdommen, innovation og kultur deres betydning i relation til nationens foryngelse. Den kinesiske drøm søger at skabe samhørighed og et kollektivt projekt, som befolkningen gerne skal resonere med. Konceptet er at disse to nodalpunkter kan syntetisere ideologi og vision. Xi kan dermed determinere både, hvordan og hvor Kina skal hen, igennem sit hegemoniske projekt. Det er begreber der helt grundlæggende arbejder med hvordan Kinesisk national identitet defineres og hvilke legitimitetsstrategier, der skal retfærdiggøres.

Diskursanalyse af Xi Jinping Thought

Xi Jinping præsenterer i sin tale fra 2017 konkret hvordan socialisme med kinesiske særpræg for en ny ære er konstrueret. Den fungerer som en tydelig manifestation af Xi Jinpings ideologiske ramme og legitimerer partiets centrale rolle i Kina gennem en kombination af historiske referencer, ideologisk styrke og nationale ambitioner. Diskursen konstruerer en sammenhængende national identitet og legitimitet ved at sammenflette socialisme, modernisering og den civilisatoriske genoplivning af Kina. I Xi Jinpings diskurs er "Socialism with Chinese Characteristics for a New Era" det primære nodalpunkt, der fungerer som centrum for alle andre elementer i diskursen. Det fremhæves, at dette nodalpunkt har til formål at realisere både socialistisk modernisering og national rejuvenation, bedre kendt som den kinesiske drøm.

"It makes clear that the overarching goal of upholding and developing socialism with Chinese characteristics is to realize socialist modernization and national rejuvenation" (Xi, 2017)

Her kombineres ideologi i form af socialisme med national ambition "rejuvenation", hvilket skaber en ramme, hvor partiets lederskab opfattes som uundværligt for nationens fremtid. Begrebet "national rejuvenation" fungerer samtidig som et symbolsk nodalpunkt, der forbinder fortidens civilisation, nutidens regering og fremtidens mål for Kina.

I defineringen af "doktrinens" indhold etableres en ækvivalenskæde, hvor økonomisk udvikling, social retfærdighed, lovbaseret styring, militær styrke og diplomatisk lederskab alle knyttes til partiets autoritet, hvilket ses i følgende citat:

"The overall plan for building socialism with Chinese characteristics is the five-sphere integrated plan... the overall goal of deepening reform in every field is to improve and develop the system of socialism with Chinese characteristics" Og "the Party's goal of building a strong military (...) and major country diplomacy with Chinese characteristics aims to foster a new type of international relations" (Xi, 2017)

Disse forskellige elementer fremstår som ligestillede komponenter, der alle understøtter den nationale vision og legitimerer partiets rolle som garant for både stabilitet og national genoplivning. Samtidig skabes en form for sammenhæng mellem individets liv og nationens overordnede projekt, hvilket er et forsøg på at styrke internaliseret loyalitet.

Ifølge Laclau og Mouffe etableres identitet og betydning ofte gennem antagonismer, hvor der dannes kontraster mellem "os" og "dem". Selvom teksten primært fokuserer på nationens mål, impliceres antagonisme mellem Kina og alternative ideologier eller modeller.

Diskursen konstruerer en national identitet ved at kombinere historiske ambitioner, civilisatorisk stolthed og social modernisering. Begreber som "national rejuvenation" og "prosperous, strong, democratic, culturally advanced, harmonious, and beautiful" skaber et idealiseret billede af Kina, som partiet hævder at lede nationen hen imod. Dette gør partiet til både en moralsk og institutionel leder for nationens fremtid:

"...the defining feature of socialism with Chinese characteristics is the leadership of the Communist Party of China; the greatest strength of the system... is the leadership of the Communist Party of China; the Party is the highest force for political leadership." (Xi, 2017)

Her forbindes legitimitet direkte med partiets lederskab, hvilket viser, at national identitet og statsautoritet er uadskilleligt i Xi Jinpings diskurs.

En central dimension af Xi Jinpings ideologiske projekt er den systematiske rekonstruktion og omartikulation af tidligere ledes terminologi, som integreres i en ny og mere omfattende diskursiv helhed. Hvor Deng Xiaoping, Jiang Zemin og Hu Jintao anvendte deres ideologiske begreber til at håndtere specifikke politiske og økonomiske udfordringer, omfortolker Xi disse begreber, så de indgår i en civilisatorisk fortælling om partiets historiske mission og Kinas nationale genoplivning. Set gennem Laclau og Mouffes diskursteori indebærer dette en ækvivalensdannelse, hvor flydende betegnelser fra tidligere perioder stabiliseres og gives ny betydning ved at blive koblet til Xis egne nodalpunkter, særligt "socialisme med kinesiske særpræg for en ny æra" og "den kinesiske drøm".

Et af de mest markante eksempler er Xi's genfortolkning af Deng Xiaopings "socialisme med kinesiske særpræg". Hvor Deng anvendte begrebet i en teknokratisk og udviklingsorienteret ramme, der primært skulle legitimere markedsreformer, udvider Xi det til at omfatte hele civilisationens moralske, kulturelle og historiske fundament. Moderniseringen bliver ikke længere forstået som en økonomisk nødvendighed, men som et civilisatorisk projekt, der skal manifestere Kinas særlige historiske vej. Denne reartikulation rykker begrebet fra en praktisk reformdoktrin til et ideologisk

metarammeværk, der underbygger Xis forsøg på at formulere en samlet kinesisk identitet på tværs af fortid, nutid og fremtid.

På samme måde integrerer Xi både Jiang Zemins "Three Represents" og Hu Jintaos "Scientific Outlook on Development" i sin fortælling om en kontinuerlig ideologisk arv. Hvor Jiang oprindeligt anvendte "Three Represents" til at udvide partiets sociale basis, og Hu fokuserede på en harmonisk og teknokratisk udviklingsvision, omfortolker Xi disse begreber, så de understøtter partiets monopol på politisk og kulturel autoritet. "Avanceret kultur", som hos Jiang var et relativt åbent begreb, reartikuleres hos Xi som kultur med tydeligt kinesiske særpræg, tæt knyttet til begrebet om "kulturel selvtillid". Hu Jintaos "harmoniske samfund" omformes ligeledes til et normativt og disciplinerende element, der indgår i konstruktionen af socialistiske kerneværdier og legitimerer stram social styring og moraliserende initiativer.

Derudover revitaliserer Xi også centrale elementer fra Mao Zedongs diskurs, særligt ideen om partiets uundværlige lederskab og masselinjen. Hvor Mao brugte masselinjen som et revolutionært mobiliseringsredskab, anvender Xi den til at fremstille partiets styre som en moralsk og civilisatorisk nødvendighed, hvor partiet definerer folkets interesser snarere end omvendt. Ved at placere Mao, Deng, Jiang og Hu i en lineær teleologisk fortælling positionerer Xi sig selv som kulminationen på en kontinuerlig ideologisk udvikling, hvilket styrker partiets historiske legitimitet og hans egen politiske autoritet.

Xis rekonstruktion af tidligere ledes terminologi fungerer således som et hegemonisk projekt, hvor fortidens diskurser indlejres i nye ækvivalenskæder og underordnes visionen om "den nye æra". Dette skaber en syntese, hvor socialisme, nationalisme, civilisation, kultur og modernisering bindes sammen i en samlet fortælling, der ikke blot søger at definere Kinas nationale identitet, men også at naturalisere partiets absolutte lederskab som en historisk nødvendighed.

Kinesiske drøm

I Xi Jinpings tale til Kinas Kommunistiske Partis 19. partikongres i 2017 indtager *the Chinese Dream* en central position som overordnet ramme for partiets politiske projekt og konstruktionen af kinesisk national identitet. Xi fremstiller *the Chinese Dream* som “the great rejuvenation of the Chinese nation”, hvilket fungerer som et samlende referencepunkt, der diskursivt forbinder stat, parti, folk og civilisation i én samlet betydningsstruktur (Xi Jinping 2017). Drømmen præsenteres ikke som et individuelt ideal, men som et kollektivt og historisk projekt, hvor individuelle aspirationer underordnes nationens langsigtede udviklingsmål.

Xi Jinpings første brug af begrebet i 2012, kort efter hans indsættelse som generalsekretær, markerede således en tidlig indramning af Kinas samtidige udfordringer som et spørgsmål om national genoplivning snarere end systemisk forandring (Xi Jinping 2012). Valget af betegnelsen *rejuvenation* frem for *revival* signalerer en forestilling om historisk kontinuitet, hvor genoplivningen ikke forstås som et brud, men som genetableringen af en historisk normaltilstand, hvor Kina igen indtager sin rette plads i verden (Xi Jinping 2017).

Xi understreger, at *the Chinese Dream* er “the dream of the people”, men gør samtidig klart, at realiseringen af denne drøm forudsætter partiets ledende rolle og en stærk statslig orden. Dermed etableres en ækvivalenskæde, hvor “folket”, “nationen”, “staten” og “partiet” fremstilles som gensidigt afhængige størrelser. I forlængelse heraf kan *The Chinese Dream* også forstås som en narrativ struktur, hvor forholdet mellem leder og folk konstitueres som en fælles hovedaktør. Som Xi Li påpeger, opererer fortællingen med en form for “dual protagonist”, hvor den ideologiske leder og det kollektive folk fremstilles som gensidigt afhængige aktører i realiseringen af national genoprejsning (Li 2022, s. 2–5). Denne dobbelte aktørstruktur bidrager til at opløse skellet mellem stat, parti og folk og understøtter en diskursiv ækvivalenskæde, hvor partiets lederskab fremstår som en nødvendig forudsætning for folkets historiske mission. Samtidig konstrueres både interne og eksterne antagonister særligt korruption og udenlandske trusler som hindringer for denne kollektive genoprejsning, hvilket yderligere legitimerer partiets centrale rolle som beskytter af nationens sammenhæng og fremtid (Li 2022, s. 7–12). Individets velfærd italesættes som betinget af nationens styrke, og nationens styrke som afhængig af partiets lederskab, hvilket bidrager til at naturalisere partiets autoritet som en nødvendig forudsætning for national genoplivning (Xi Jinping 2017).

Som Jiayu Wang påpeger, kan *the Chinese Dream* forstås som en hybrid form for nationalisme, der kombinerer elementer af statslig, kulturel og banal nationalisme (Wang, 2017, s. 830-833). Dette kommer til udtryk i Xi Jinpings brug af begrebet "dream", der i sin sproglige form fremstår hverdagsligt og personligt, men i praksis kollektiviseres og politiseres. Gennem denne dobbelte bevægelse gøres nationalismen til en integreret del af daglig politisk tænkning, samtidig med at begrebet forankres i store historiske narrativer om civilisation, ydmygelse og genoprejsning (Wang 2017, 830–832).

Historien spiller en central rolle i denne konstruktion. Xi refererer gentagne gange til Kinas "over 5,000 years of civilization" og kontrasterer denne lange historiske kontinuitet med den moderne periodes nationale ydmygelse, hvor Kina "endured considerable hardships and sufferings" under udenlandsk aggression (Xi Jinping 2017). Denne vægtning af historiske traumer frem for triumfer bidrager til at fremstille national genoplivning som et moralsk og historisk imperativ snarere end et politisk valg. Som Wardęga fremhæver, spiller netop fortællingen om national ydmygelse en central rolle i moderne kinesisk nationalisme, idet den skaber et vedvarende narrativ om sårbarhed og nødvendigheden af genoprejsning (Wardęga 2021).

Samtidig redefinerer Xi centrale politiske begreber i overensstemmelse med denne diskursive ramme. Demokrati artikuleres som "socialist democracy with Chinese characteristics", forstået som konsultation, deltagelse og orden snarere end politisk pluralisme. Retten til politisk deltagelse underordnes hensynet til stabilitet, enhed og effektiv styring, hvilket yderligere konsoliderer partiets rolle som garant for både folkets vilje og nationens fremtid (Xi Jinping 2017; Wang 2017, 834–836).

Samlet set fungerer *the Chinese Dream* som en hegemonisk diskursiv konstruktion, der integrerer nationale, historiske og kulturelle elementer i et samlet projekt om kinesisk genoplivning. Gennem en kombination af hverdagsnær retorik og stærke civilisationelle og statslige narrativer etablerer Xi en bred og fleksibel national identitet, der legitimerer partiets fortsatte dominans og fremstiller denne dominans som både historisk uundgåelig og folkeligt forankret. I tråd med Schoenhals' analyse af kinesisk partidiskurs kan *the Chinese Dream* dermed forstås som mere end et ideologisk slogan; det fungerer som et institutionaliseret styringsredskab, hvor sproglig praksis bidrager til at definere grænserne for legitim national identitet og politisk loyalitet (Schoenhals).

Civilisatorisk og kulturel genoplivning – Soft power

På baggrund af chinese dream afsnittet, kan en central tendens i Xi Jinpings diskurs udledes ved hjælp af Callahans analyse af soft power i Kina. Betoningen af Kinas civilisation, historie og kultur som fundament for både national identitet og politisk legitimitet. Gennem gentagne referencer til Kinas lange civilisatoriske kontinuitet fremstilles nationens storhed som historisk forankret og moralsk legitim. Denne diskursive strategi trækker på etnosymbolske elementer i Anthony D. Smiths forstand, hvor myter om fælles oprindelse, historisk kontinuitet og kulturel arv aktiveres for at skabe samhørighed og mening omkring den kinesiske nation.

Kultur og historie integreres samtidig direkte i partiets legitimering. KKP fremstilles som beskytter og viderefører af den kinesiske civilisation, hvilket binder politisk autoritet sammen med et civilisatorisk ansvar. Gentagelsen af begreber som *“den store genoplivning af det kinesiske folk”* fungerer som centrale sproglige markører, der forbinder fortidens storhed med nutidens politiske projekt og placerer partiet som den uundværlige aktør i denne historiske kontinuitet.

I denne sammenhæng fungerer soft power ikke blot som et udenrigspolitisk redskab, men som et centralt indenrigspolitisk styringsmiddel. Som William A. Callahan fremhæver, bør kinesisk soft power ikke forstås som en målbar ressource eller udelukkende som en positiv, tiltrækkende kraft rettet mod omverdenen, men snarere som en diskursiv praksis, der bidrager til konstruktionen af identitet og sikkerhed (Callahan 2015, s. 217–218). Callahan argumenterer for, at soft power i den kinesiske kontekst i høj grad er rettet mod et indenrigspolitisk publikum og fungerer som et middel til at fremme regimesikkerhed og legitimitet frem for international tiltrækning (Callahan 2015, s. 218–219).

Centralt i denne forståelse er Callahans begreb om “negativ soft power”, hvor national identitet konstrueres gennem eksklusion snarere end inklusion. I stedet for primært at fremhæve Kinas attraktive kvaliteter defineres et civiliseret kinesisk “vi” gennem afgrænsning fra et ydre “andet”, der fremstilles som moralsk, kulturelt eller politisk underlegent (Callahan 2015, s. 219–220). Civilisation fremstår dermed ikke som et fast kulturelt indhold, men som et diskursivt hierarki, der kun giver mening i opposition til det, der betegnes som barbarisk eller truende. Som Callahan formulerer det, skabes den kinesiske selvforståelse gennem “the negative exclusion of Otherness”, hvor især “the West”, “America” og “Japan” fungerer som konstitutive modbilleder (Callahan 2015, s. 217, 220).

Denne negative dimension af soft power betyder, at civilisatorisk genoplivning samtidig har en disciplinerede og ekskluderende funktion. Ved at koble fortællinger om kulturel storhed og national genfødsel med narrativer om historisk ydmygelse og ydre fjender defineres rammerne for, hvad der tæller som legitim kinesisk identitet. Callahan viser, hvordan Kina-drømmen netop hviler på denne dobbelte struktur, hvor optimismen om national genoplivning ledsages af en vedvarende mobilisering af nationale traumer og fjendebilleder (Callahan 2015, s. 221–223).

Et eksempel på mobilisering af soft power, forekommer f.eks. igennem korruptionskampagner, der italesættes, således: “The people resent corruption most; and corruption is the greatest threat our Party faces. [...] Only by intensifying efforts to address both the symptoms and root causes of corruption [...] can we avoid history's cycle of rise and fall and ensure the long-term stability of the Party and the country.” (Xi, 2017) Det er rettet mod partiapparatet, og appellerer til befolkningen, men samtidig også en måde kontrol legitimeres, gennem en positiv fortælling, der appellerer til befolkningen. (Li, 2022, s. 12)

Gennem uddannelse, kulturel formidling og officielle narrativer søges borgernes værdier, identitet og loyalitet formet. Formålet er at partiets rolle, som nationens historiske og moralske vejleder fremstår naturlig. Kampagner som “*Chinese Dream*” og “*Core Socialist Values*” fungerer her som oversættelser af statens politiske mål til tilsyneladende universelle hverdagsidealer, hvor personlig succes gøres betinget af national og politisk loyalitet. (Callahan 2015, s. 221–222).

Samlet set fungerer civilisatorisk og kulturel genoplivning som et centralt nodalpunkt i Xi Jinpings diskurs. Historie og kultur anvendes aktivt som politiske redskaber, der både konsoliderer partiets legitimitet og konstruerer klare grænser for national identitet. I tråd med Callahans analyse fremstår soft power således som et middel til identitetsskabelse og regimesikring snarere end blot som et udenrigspolitisk instrument, hvor KKP positionerer sig som den uundværlige vogter af Kinas fortid, nutid og fremtid (Callahan 2015, s. 223–225).

Rekonstruktion af kinesisk national identitet

Wodak påpeger, at "The question of how this imaginary community reaches the minds of those who are convinced of it is easy to answer: it is constructed and conveyed in discourse, predominantly in narratives of national culture. National identity is thus the product of discourse." (Wodak et al., 2009, s. 22) Dette gør det relevant at undersøge, hvordan Xi Jinping aktivt søger at etablere en kinesisk national identitet. Xi skriver eksempelvis:

"To uphold and develop Marxism, we must integrate it with China's fine traditional culture. Only by taking root in the rich historical and cultural soil of the country and the nation can the truth of Marxism flourish here. With a history stretching back to antiquity, China's fine traditional culture is extensive and profound; it is the crystallization of the wisdom of Chinese civilization. (...)" (Xi, 2022) Ved at integrere traditionelle værdier med socialistiske ideer skaber Xi rammerne for de fælles værdier, der definerer den kinesiske nationale identitet. Ord som "fine", "wisdom" og "profound" fungerer som positive ækvivalenskæder, der styrker betydningen af kinesisk traditionalisme. Formålet er at udvikle en ideologi, der fremstår attraktiv for befolkningen og fremmer både fællesskab og politiske værdier gennem samspillet mellem socialisme og tradition.

Betydningen af tradition understreges også i uddannelsessystemet: "It is worth noting that the significance attached to traditional cultural education has been emphasized after Xi Jinping took up the position of the General Secretary. (...) In 2013, the Report of the third Plenary Session of the 18th CPC Central Committee indicated that the excellent Chinese cultural heritage should be acknowledged as an integral part of the core socialist values and, thereby, should be incorporated into all aspects of school education at different levels in China. (...)" (Xi Wang & Ting Wang, 2018, s. 1090)

Dette viser, hvordan traditionalisme institutionelt integreres i uddannelsessystemet for at forme fremtidens kinesiske borgere og konsolidere national identitet. Dog opstår udfordringer, når man forsøger at balancere traditionalisme med socialistiske værdier, hvilket kan skabe spændinger i konsolideringen af en sammenhængende national identitet.

"Chinese nationalism is not so much rooted in its cultural tradition as in the imagined multi-ethnic community designed by the Communist Party. Third, nationalism in China is likely to decline over time as levels of urbanization and education continue to increase. Fourth, nationalism has a strong effect on regime stability and legitimacy." (Wenfang Tang & Benjamin Darr, 2012, s. 823)

Den kinesiske nationale identitet har i mange årtier været genstand for politisk diskurs, og den har gennemgået betydelige transformationer. National identitet kan forstås som en fælles følelse af tilhørsforhold til et forestillet fællesskab bestående af delt historie, kultur, værdier og overbevisninger, som definerer, hvem der hører til nationen. (Wodak et al., 2009, s. 22)

I Folkerepublikkens tidlige år søgte KKP at konstruere en ny national identitet baseret på marxistisk-leninistisk ideologi, kollektivism og fælles kamp for revolutionære ændringer. (Friend & Thayer, s. 38-43) Denne diskursive konstruktion var central for partiets legitimitet, da den skabte et samlet narrativ, som kunne mobilisere befolkningen omkring KKP's vision for nationen.

Under Xi Jinping har regeringen opfordret til studiet af konfucianisme og andre aspekter af Kinas antikke civilisation og samtidig fejret minoriteternes bidrag til kultur og samfund. Xi bemærker fx: "We have made new accomplishments in promoting ethnic unity." (Xi, 2022) Gennem "The Chinese Dream" skabes et fælles mål for folket, hvor historie og kulturelle symboler indgår i konstruktionen af nationalt fællesskab, og hvor nationale målsætninger som "Moderate Prosperity" fremhæver solidaritet. Selvom Konfucianismen bliver kontrolleret og censureret, så den ikke falder tilbage i såkaldte feudale fodspor, udgør den stadig et problem: *The moment that the KKP has the need to invite Confucius back to the altar to claim legitimacy, then it's time for the KKP to give up power.* (Ng, 2022, S. 2)

Det kan betragtes som en paradoks, at konfucianismen vender retur, på trods af partiets ideologiske udmeldinger. Ydermere vidner det også om en tydelig fratræden fra marxismen, som doktrin, der i stedet indtager en symbolsk rolle. Derimod udskiftes de socialistiske identiteter relativt med nationalistiske og kulturelle aspekter. Dette kan forstås, som et større skifte særligt i den nationale identitets rolle for legitimitet, samt et forsøg på at skabe nye måder at binde folket med staten.

Xi's taler appellerer således til de elementer, der definerer en kinesisk national identitet, og illustrerer en konstruktivistisk tilgang til nationalisme, hvor kultur og fællesskab står i centrum. Han understreger fx:

"We must follow the principle of "from the people, to the people," maintain a close bond with the people, and accept their criticism and oversight. We must breathe the same air as the people, share

the same future, and stay truly connected to them. We must strengthen the great unity of the Chinese people of all ethnic groups and the great unity of all the sons and daughters of the Chinese nation (...). (Xi, 2022)

Begreber som "great unity" og "from the people, to the people" fungerer som positive ækvivalenskæder, hvor harmoni og samhørighed mellem folk og KKP præsenteres som nødvendige for at realisere "The Chinese Dream". Dette fremstiller KKP som folkets parti, hvis eksistens er rettet mod at fremme befolkningens vilkår. Den nationale stolthed, som bygges gennem denne retorik, styrker fællesskabet og legitimerer partiets lederskab.

Ved konstant at bruge ordet "nation" og fremhæve fællesskabets betydning søger KKP gennem soft power at implementere værdier, der gør den nationale identitet attraktiv og ønskværdig at identificere sig med. Dette er en central strategi i konstruktionen af den moderne kinesiske nationale identitet og bidrager til at konsolidere både legitimitet og national samhørighed.

Delkonklusion

Et centralt element i Xi Jinpings diskurs er legitimeringen af partiets og hans egen ledelses rolle gennem konstruktionen af både interne og eksterne antagonismer. Gennem klare skel mellem loyalitet, stabilitet og national genoplivning på den ene side og trusler som korruption, vestlig kritik og social ustabilitet på den anden, etableres antagonismer som et diskursivt redskab, der styrker den hegemonske orden.

Internt artikuleres legitimitet gennem kampen mod korruption, der fremstilles som en moralsk og ideologisk nødvendighed for at beskytte nationens sammenhæng og fremtid. Loyalitet over for partiet konstrueres dermed som både et nationalt og et etisk ansvar. Eksternt etableres antagonisme gennem kontraster til vestlige aktører, der fremstilles som trusler mod Kinas suverænitet og udvikling. Historiske referencer til imperialismen og national ydmygelse forankrer denne diskurs i en civilisatorisk og patriotisk ramme.

Samtidig kobles politisk stabilitet, økonomisk udvikling og social orden tæt til partiets ledelse, hvor KKP fremstilles som den uundværlige garant for både nutidig velfærd og fremtidig national storhed.

Gennem disse antagonismer samles partiets autoritet, national genoplivning og civilisatorisk kontinuitet i én hegemonisk diskurs, der legitimerer centraliseret magt og mobiliserer bred støtte til Xi Jinpings politiske projekt.

Syntese af Diskursiv kontinuitet og forandring i Kinas kommunistiske Parti

Syntese af Mao, Deng og Xi

Analysen i dette projekt har undersøgt, hvordan kinesisk national identitet og politisk legitimitet diskursivt konstrueres og rekonstrueres på tværs af æraerne under henholdsvis Mao, Deng og Xi. Analysen tager udgangspunkt i Laclau og Mouffes diskursteori og Schoenhals' analyse af politisk sprog i Kina. Herigennem belyses det at magtudøvelse ofte, hviler på diskursive styringsformer, hvor betydning og identitet gradvist reartikuleres, som produkt af skiftende historiske betingelser. Projektet viser, hvordan der igennem de tre forskellige perioder fremtræder brud og kontinuiteter. I den forbindelse er det særligt legitimitetsbehov, der fungerer som forklaringsmønster for de diskursive forskydninger. Dermed producerer KKP ikke udelukkende ideologiske narrativer, men snarer sprog, der aktivt opererer på tværs af historie, kultur og centrale styringsredskaber. (Mouffe & Laclau; Schoenhals)

Et centralt fund i analysen, er at mobilisering udgør et vedvarende element af KKP's governance, på tværs af de tre æraer, men udformer sig på forskellige måder. Mobilisering som politisk redskab, kan derfor ikke forstås, som værende statisk. Derimod analyseres det som en diskursiv praksis, der omformes i takt med partiets hegemoniske projekter (Mouffe & Laclau, 1985)

Mobilisering fungerede under Mao Zedong, som massemobilisering, hvor folket blev konstitueret direkte, som aktive politiske subjekter, der deltog i en permanent revolution. (Mouffe & Laclau, 1985) I denne periode var Legitimitet funderet på baggrund af ideologisk deltagelse, derigennem

udgjorde klassekamp, revolution og mobilisering både en styreform og et identitetsgrundlag for italesat af partiet. (Schoenhals, 2008; Meisner, 1999)

Overgangen til Deng Xiaopings reformperiode markerede et afgørende brud med mobiliseringslogikken. Massemobilisering, blev afvæbnet og problematiseret, som destabiliserende. Derfra blev partiets legitimitet i stigende grad forbundet til økonomisk performance og stabilitet. Mobilisering ophørte ikke, men blev omartikuleret til udviklingsmobilisering, rettet mod lokale embedsmænd og institutioner. Denne mobilisering, havde til formål skabe konkret vækst udfra reformpolitikken. (Looney, 2019)

I Xi Jinping æraen, genaktiveres mobilisering, men selektivt og af disciplinerende natur. Mobilisering under Xi, rettes ikke mod masserne, som politiske subjekter, men mod partiapparatet og samfundet gennem kampagner, ideologiske programmer, samt institutionelle kontrolmekanismer, f.eks. implementeringen af Xi Jinping Thought i Uddannelsessystemet. Mobilisering fungerer derfor, som pacifisering og kontrol snarere end politisk deltagelse. Dermed fremstår mobilisering, som en strukturel kontinuitet i KKP's styreform, men med forskudt hegemonisk betydning i forskellige perioder. (Mattingly, 2020; Callahan, 2015)

Analysen, peger på at legitimitet udgør den mest gennemgående forklaringsfaktor bag KKP's diskursive tilpasningsevne. Diskursive forskydninger opstår ikke i et vakuum, men derimod i relation til legitimitetskriser, strukturelle forandringer og politiske udfordringer.

Under Mao var legitimitet primært ideologisk og revolutionært. Partiets autoritet blev legitimeret igennem en ide om historisk nødvendighed og repræsentation af folkets objektive interesse i den store klasse konflikt. Deng fremstiller et markant skifte i form af performance legitimitet, hvor partiets magt bygger på økonomisk succes, levevilkår og stabilitet fremfor ideologisk mobilisering. (Weatherley & Zhang, 2017)

Xi Jinping repræsenterer, hverken en tilbagevenden til maoistisk legitimitetsform eller en decideret videreførelse af Dengs performance-logik. Legitimiteten under Xi konstrueres derimod gennem en hybrid af flere legitimitetskilder. Performance legitimitet opretholdes i kontrolleret forstand igennem en omartikulering, der konceptualiseres gennem begrebet *New Normal*. Ideologi genaktiveres

og institutionaliseres imidlertid, gennem *Xi Jinping Thought*. (Tsang & Cheung, 2023) Disse koncepter suppleres desuden med en stærk nationalistisk og civilisatorisk legitimitetsdimension. (Weatherly & Zhang, 2017) I denne diskurs, fremstår partiet, som historisk og moralsk garant for nationens fremtid. (Xi, 2017; Callahan, 2015)

I de forskellige historiske perioder, fremstår det tydeligt at den kinesiske nationale identitet ændrer karakter. I perioden under Mao blev nationen defineret på baggrund af ideologisk loyalitet og revolutionær kamp. National identitet blev i den forbindelse italesat, som klassekamp og socialistisk internationalisme. (Zedong, 1966; Meisner, 1999) Under Deng forekom der en betydelig afideologisering af den nationale identitet, et tomrum der blev søgt fyldt med modernisering og stabilitet. National identitet blev i den forbindelse gradvist og implicit performativ. (Deng, 1992; Perry, 2007)

Under Xi omartikuleres national identitet, som et bredere civilisatorisk fællesskab. Begreber, som den kinesiske drøm og den store nationale genoplivning forenes historie, kultur, socialisme og stat i en samlet fortælling. National identitet forankres dermed ikke længere primært i økonomisk performance, men i et forestillet fællesskab, der udspringer i ideen om en kontinuerlig antik civilisation. Partiet fungerer ikke kun som lederskab, men lige såvel, som beskytter af civilisationen. (Ng, 2023; Wang, 2014) Der understreger analysen, at national identitet ikke er statisk, men derimod konstrueres og rekonstrueres kontinuerligt på baggrund af partiets hegemoniske behov.

En anden væsentlig pointe, er at der lader til at være sket større forandringer i diskurs og ideologisk italesættelse, sammenlignet med det institutionelle system. Under Mao fungerede ideologi, som revolution og mobiliserende kraft. Under Deng blev ideologi instrumental og pragmatisk, mens Xi genaktiverer ideologi som en hegemonisk ramme, der organiserer forståelsen af nation og historie. (Schoenhals, 2008; Mouffe & Laclau, 1985) På trods af disse diskursive forskydninger er KKP's institutionelle monopol forblevet intakt. Dermed findes partiets styrke ikke i ideologisk konsistens, men snarere i evnen til at reformerer diskursive grundlag, der neutraliserer opposition og legitimitetskriser.

Endelig viser analysen, at sprog og diskurs udgør en central del af governance i den kinesiske kontekst. Soft power forstås traditionelt, som et udenrigspolitisk instrument, men i kinesisk kontekst, anvendes den som et indenrigspolitisk styringsredskab. Dette foregår igennem adskillige

dimensioner, herunder uddannelsessystem, korruptionskampagner, kultur og nationalisme Disse elementer forankres og former national identitet. Denne multidimensionelle styring, hvorved politisk konformitet fremstår meningsfuld og naturlig. (Callahan, 2015; Schoenhals, 2008)

Samlet viser syntesen, at KKP's diskursive praksis, ikke blot afspejler ideologiske skift, men udgør et aktivt styringsredskab. Det er herigennem, at centrale diskurser, som national identitet, historie, kultur og sprog, anvendes som fleksible politiske instrument. Det er igennem selektive kontinuiteter, strategiske brud og gradvise omartikulationer, at partiet formår at bevare institutionel stabilitet og politisk kontrol. Der skal ses i lyset af markante historiske forandringer. Xi Jinping fremstår ud fra dette perspektiv ikke som et radikalt brud, men snarere kulminationen af en længere diskursiv udvikling. I den forbindelse er legitimitet, ideologi, og magt blevet integreret i et hegemonisk projekt, der positionerer Kina og KKP som uadskillelige.

Diskussion: KKP's stabilitet, nationalisme og legitimitet under Xi Jinping

Denne opgave har analyseret, hvordan KKP anvender sprog som et flerdimensionelt politisk greb, der har muliggjort partiets kontinuerlige diskursive skift. På baggrund af analysen rejser der sig et centralt spørgsmål: hvor stabilt er KKP's legitimitet, faktisk når den i stigende grad baseres på nationalisme og historiske narrativer?

Zheng Wang påpeger, at national genoprejsning ikke er et nyt fænomen, men derimod en videreførelse af et narrativ, der har været anvendt af KKP siden 1990'erne som svar på partiets legitimitetskrisen efter 1989 (Wang 2014, s. 4–6). Xi's kinesiske drøm skal derfor forstås, som en kontinuitet i KKP's nationale master narrativ, fremfor et ideologisk brud. Wang fremhæver, at narrativet fungerer, som et samlende projekt, der forbinder historisk ydmygelse, og nutidig styrke og fremtidig storhed. (Wang, 2014, s 1-3)

Wang viser samtidig at netop den historiske forankring indebærer en risiko. National identitet bliver tæt bundet til fortolkninger af fortiden, som ikke nødvendigvis kontrolleres fuldt. (Wang, 2014, s. 7-9) Dette åbner for at nationalisme kan vendes mod partiet selv, på lang sigt, hvis KKP opfattes, som historisk illegitimt.

William Callahan, bidrager med et vigtigt supplement, ved at vise, at den kinesiske drøm ikke blot er et positivt fremtidsløft, men fungerer som det han betegner som negativ soft power. (Callahan, 2015, s. 218-220) Denne pointe er central for en diskussion af stabilitet, fordi den viser, at KKP's legitimitet i stigende grad afhænger af evnen til at kontrollere grænserne for acceptabel nationalisme. Når staten selv fremmer stærkt følelsesladede fortællinger om ydmygelse og fjendebilleder, risikerer den samtidig at skabe forventninger, som den ikke altid kan indfri diplomatisk eller politisk.

Weatherley og Zhang demonstrer, hvordan åbning for nationalistisk og historisk debat gentagne gange har ført til kritik af KKP. Det skyldes det ikke manglende reformvilje, men for manglende national handlekraft (Weatherley & Zhang, 2017, s. 185-190) Deres historiske gennemgang, fra Hundred Flowers kampagnen til nutidige debatter om Japan, Yuanmingyuan og KMT viser at historien gentager sig selv. Politisk åbning vil medføre offentlig kritik, hvilket vil lede til genstramning af kontrol.

Ifølge Weatherley og Zhang, er det særligt problematisk for KKP, at kritikken ofte anklager partiet for ikke at have forsvaret kinesiske nationale interesser tilstrækkeligt (Weatherley & Zhang, 2017, s. 186-189) På den måde udfordres KKP direkte på legitimitets grundlaget, hvilket oprindeligt var meningen nationalisme skulle styrke.

Der er dog ikke nogen af forskerne der direkte mener KKP står overfor et umiddelbart sammenbrud. Snarere viser de, at partiets kraftige reaktioner i form af censur, arrestationer og hurtig nedlukning af protester netop vidner om, at denne type kritik opfattes som politisk relevant og potentielt destabiliserende. (Weatherley & Zhang, 2017, s. 191-192)

Xi Jinpings styringsstil kan forstås, som et svar på de indbyggede risici i nationalistisk legitimitet. Alex He viser, hvordan Xi har institutionaliseret en omfattende top-level design-strategi. Formålet med denne er at sikre kontrollen over politisk, økonomisk og ideologiske processer. (He, 2020, s. 3-6) Denne tilgang markerer officielt en videreførelse af tidligere reformmål, men omhandler i praksis magt centralisering.

He argumenterer for at Xi's styringsmodel kombineret med anti-korrptionskampagner og disciplinering af eliter, bør forstås, som et forsøg på at eliminere de forankrede svagheder, der historisk tidligere har forårsaget legitimitetskriser. Dette opstår ifølge He, når staten mister kontrollen over

diskursen. (He, 2020, s. 15-18) Xi's styreform peger derfor på at en implicit erkendelse af, at nationalisme alene ikke er tilstrækkelig til at sikre stabilitet, og derfor kombineres med stærk institutionel og ideologisk kontrol.

Ifølge Perry udfordrer Kina antagelsen om, at højere uddannelse fremmer demokrati, idet autoritære styreformer historisk og i dag kan opretholdes gennem et gensidigt fordelagtigt forhold mellem stat og akademia, som skaber *educated acquiescence* og styrker regimets stabilitet. (Perry, 2020, s. 1) Legitimitetsproblemet består imidlertid i, at denne stabilitet ikke hviler på frivillig politisk opbakning, men på en betinget loyalitet, hvor højtuddannede bindes til partistaten gennem adgang til materielle og symbolske goder. Legitimiteten bliver dermed præstationsbaseret og afhængig af statens evne til fortsat at levere økonomiske ressourcer, status og karrieremuligheder, hvilket gør den strukturelt sårbar. (Perry, 2020, s. 15-19)

Samlet peger diskussionen på, at KKP under Xi Jinping, er strukturelt stabilt, men med en række underliggende udfordringer, der konstant skal vedligeholdes. Nationalismen og særligt narratives om national foryngelse fungerer fortsat som en stærk legitimitetskilde (Wang 2014; Callahan 2015) Samtidig er der en risiko ved at partiet binder sig til historiske og nationalistiske fortællinger, fordi de kan udfordres gennem alternative fortolkninger.

Xi's øgede centralisering og kontrol, kan overordnet forstås, som et forsøg på at stabiliserer en ustabil legitimitetsform, hvilket afspejler, hvordan partiet tidligere har håndteret problemstillinger, nemlig gennem en kontinuerlig omartikulering og kontrol over potentiel opposition.

Konklusion

Dette projekt har undersøgt, hvordan kinesisk national identitet og politisk legitimitet diskursivt konstrueres og rekonstrueres under, henholdsvis Mao Zedong, Deng Xiaoping og Xi Jinping. På baggrund af analysen og syntesen, konkluderes det at Xi-perioden bør forstås, som en kulmination af

længerevarende diskursive forskydninger. Analysen har vist, at KKP opretholder sin autoritet gennem en kontinuerlig omartikulering af ideologiske begreber, historiske narrativer og nationale identitetsfortællinger. Sammenkoblingen af Laclau og Mouffes diskursteori og Schoenhals teori om politisk sprog, viser projektet, hvordan diskurs udgør et aktivt og centralt element i partiets styringspraksis.

På tværs af de tre udvalgte nedslagspunkter fremtræder både kontinuitet og forandringer i KKP's diskursive konstruktioner. Et centralt argument, er hvorledes partiets legitimitet fungerer som den væsentligste årsagsforklaring bag diskursive reformationer. Denne tendens tager form i både ideologiske udtryk, narrativer og identitetsforestillinger, der ændrer karakter under forskellige perioder. Derigennem forbliver formålet om at sikre partiets magtmonopol og hegemoni en konstant reproduktion.

Et andet centralt punkt analysen belyser, er hvordan mobilisering udgør et vedvarende element i KKP's politiske praksis, selvom det kommer til udtryk i diskursivt forskudte former. Under Mao Zedong antog mobilisering en karakter af kontinuerlig revolutionær massemobilisering rettet mod klassekamp og politisk renselse. Dette forandrede sig under Deng Xiaoping, der ændrede mobiliseringens funktion, ved at forbinde den med økonomisk udvikling, modernisering og administrativ styring. Under Xi Jinping antager mobilisering en pacificerende og kontrollerende form, hvor kampagner mod korruption, politisk illoyalitet og ideologisk afvigelse udgør endnu en forskydning af mobiliseringens indhold. Dermed fremstår mobilisering ikke som et brud, men derimod en omartikulering tilpasset skiftende kontekstuelle betingelser.

Analysen har desuden vist, at historie og kultur anvendes selektivt og strategisk i konstruktionen af national identitet. Historiske fortællinger fungerer ikke som neutrale gengivelser, men som politisk materiale, der kan aktiveres og deaktiveres i forskellige diskurser afhængigt af partiets legitimitetsbehov.

Under Mao blev historien primært underordnet en ideologisk partihistorisk fortælling, der blev centreret omkring revolutionens erfaringer og lidelser. Under Xi Jinping genaktiveres historien i højere grad omkring et civilisatorisk og kulturelt fundament. I denne fortælling integreres elementer af marxismen og konfucianismen i en form for hybrid diskurs. National historie fremstår dermed som et fleksibelt politisk værktøj, og ikke et fast referencepunkt.

Den kinesiske nationale identitet ændrer tilsvarende karakter på tværs af perioderne. Under Mao defineres nationen primært gennem ideologisk loyalitet og tilslutning til den socialistiske revolution. Under Deng nedtones ideologien markant, til fordel for en udviklingsorienteret forståelse af nationen, hvor økonomisk vækst og modernisering bliver centrale samlingspunkter. Xi Jinping genopliver national identitet som et bredere civilisatorisk fællesskab, hvor kultur, historie og civilisation integreres i partiets legitimitetsstrategi. Udvikling og modernisering videreføres i et mere kontrolleret format. National identitet fremstår dermed som et dynamisk og relationelt begreb, der tydeligt konstrueres og rekonstrueres i forhold til de problemstillinger partiet skal forholde sig til.

Derudover tyder analysen på, at der sker større forandringer i måden, hvorpå ideologi italesættes, end i selve det politiske system. Selvom der forekommer forskel igennem, hvor centraliseret magten er hos partiets topledelse, hvor Deng brød med Maos monopol på magten, og repræsenterede variation af partiet, hvor magten var mere fordelt, uafhængigt af formelle poster. Denne magtfordeling brød Xi, og vender tilbage til centralisering af magten hos lederen i partiet.

Xi Jinping repræsenterer ikke et overordnet brud med tidligere diskurser. Derimod søger han at integrerer forskellige formidlinger, hvor elementer fra Maos socialistiske sprog og Dengs udviklingslogik omartikuleres. Formålet med dette er at konstruerer en hybrid diskurs, der indeholder allerede etablerede begreber, men med nyt indhold i en anderledes kontekst. I denne samlede struktur fungerer civilisationsbegrebet, som et samlende narrativ.

Endelig viser specialet, at sprog og diskurs udgør en central del af governance i den kinesiske kontekst. KKP's evne til at italesætte politiske udfordringer, historiske erfaringer og nationale mål, muliggøre en løbende betydningsdannelse, der understøtter partiets legitimitet. Soft power fungerer i denne sammenhæng, som et indenrigspolitisk styringsredskab, hvor kultur, uddannelse, historie og symbolske kampagner bidrager til at konstruerer og rekonstruerer borgernes identitet, værdier og loyalitet. Analysen konkluderer dermed at brugen af diskursive, kulturelle og symbolske styringsformer udgør en strukturel kontinuitet i KKP's governance siden Mao, men i forskudte og omartikulerede former.

Samlet konkluderes det at KKP's diskursive praksis ikke udelukkende afspejler ideologiske skift, men udgør et aktivt og strategisk redskab i partiets magtudøvelse. National identitet, historie, kultur og sprog fungerer som fleksible værktøjer, der kontinuerligt forandrer meningsprocesser i forsøget på

fortsat at resonerer partiets diskurs med den kinesiske befolkning. Samlet viser specialet, at KKP's politiske overlevelse i højere grad beror på diskursiv tilpasning end på ideologisk konsistens.

Litteraturliste

Bøger

- Anderson, Benedict. *Imagined Communities: Reflections on the Origin and Spread of Nationalism*. London: Verso, 1983.
- Cook, Alexander C., ed. *Mao's Little Red Book: A Global History*. Cambridge: Cambridge University Press, 2014.
- Dikötter, Frank. *The Cultural Revolution: A People's History, 1962–1976*. London: Bloomsbury Press, 2016.
- Duara, Prasenjit. *Rescuing History from the Nation: Questioning Narratives of Modern China*. Chicago: University of Chicago Press, 1995.
- Friend, John, og Bradley Thayer. *How China Sees the World: Han Centrism and the Balance of Power in International Politics*. Washington, DC: Potomac Books, 2018.

- Laclau, Ernesto, og Chantal Mouffe. *Hegemony and Socialist Strategy: Towards a Radical Democratic Politics*. London: Verso, 1985.
- Looney, Kristen E. *Mobilizing for Development: The Modernization of Rural East Asia*. 1st ed. Ithaca: Cornell University Press, 2020.
- MacFarquhar, Roderick, red. *The Politics of China: Sixty Years of the People's Republic of China*. 3rd ed. Cambridge: Cambridge University Press, 2011.
- Mattingly, Daniel C. *The Art of Political Control in China*. Cambridge: Cambridge University Press, 2019. (Cambridge Studies in Comparative Politics).
- Meisner, Maurice. *Mao's China and After: A History of the People's Republic*. 3rd ed. New York: The Free Press, 1999.
- Ng, W. K. *Legitimacy, the Chinese Communist Party and Confucius*. Singapore: Palgrave Macmillan, 2023.
- Schoenhals, Michael. *Doing Things with Words in Chinese Politics: Five Studies*. Berkeley, Calif: Institute of East Asian Studies, University of California, Center for Chinese Studies, 1992.
- Smith, Anthony D. *National Identity*. Harmondsworth: Penguin, 1991.
- Smith, Anthony D. *Theories and Types of Nationalism*. Cambridge: Cambridge University Press, 1969.
- Vogel, Ezra F. *Deng Xiaoping and the Transformation of China*. 1st ed. Cambridge: Harvard University Press, 2011.
- Walton, Jonathan. *The Revival of Chinese Nationalism: Challenges to American Ideals and Interests in East Asia*. Long Term Strategy Group, 2008.
- Weatherley, Robert, and Qiang Zhang. *History and Nationalist Legitimacy in Contemporary China: A Double-Edged Sword*. London: Palgrave Macmillan, 2017.
- Wodak, Ruth, Rudolf de Cillia, Martin Reisigl, Karin Liebhart. *The Discursive Construction of National Identity*. Edinburgh: Edinburgh University Press, 2012.

Bogkapitler i redigerede værker

- Philips, Louise. "Diskursanalyse." I *Kvalitative metoder – en grundbog*, red. Svend Brinkmann og Lene Tanggaard, 2. udg. København: Hans Reitzels Forlag, 2015.
- Smith, Anthony D. "Nationalisme: teori, ideologi, historie." I *Nationalisme: teori, ideologi, historie*, 16–60. København: Hans Reitzels Forlag, 2003 (1. udg. 2001).

- Østergård, Uffe. "National og dansk identitet." I *Identiteter i forandring*, red. Hans Fink og Hans Hauge, 144–184. Aarhus: Aarhus Universitetsforlag, 1991.

Forskningsartikler

- Callahan, William A. 2015. "Identity and Security in China: The Negative Soft Power of the China Dream." *Politics (Manchester, England)* 35 (3–4): 216–29.
- Gellner, Ernest. "Nationalisms and the New World Order." *Bulletin of the American Academy of Arts and Sciences* 47, nr. 5 (1994): 29–36.
- Guo, Yingjie. "From Marxism to Nationalism: The Chinese Communist Party's Discursive Shift in the Post-Mao Era." *Communist and Post-Communist Studies* 52, nr. 4 (2019): 355–365.
- He, Alex. *Top-level Design for Supremacy: Economic Policy Making in China under President Xi*. CIGI Papers no. 242. Waterloo, ON: Centre for International Governance Innovation, 2020.
- Lajčiak, Milan. "China's Cultural Fundamentals behind Current Foreign Policy Views: Heritage of Old Thinking Habits in Chinese Modern Thoughts." *Journal of International Studies* 10, nr. 2 (2017): 9–27.
- Li, X. "The Chinese Dream as Cultural Myth: A Narrative Analysis of President Xi Jinping's Speech." *Western Journal of Communication* 87, no. 5 (2023): 879–897.
- Modongal, Shameer. "Development of Nationalism in China." *Cogent Social Sciences* 2, nr. 1 (2016).
- Perry, Elizabeth J. "Educated Acquiescence: How Academia Sustains Authoritarianism in China." *Theory and Society* 49 (2020): 1–22.
- Perry, Elizabeth J. "Studying Chinese Politics: Farewell to Revolution?" *The China Journal*, no. 57 (January 2007): 1–22.
- Perry, Elizabeth J. "Studying Chinese Politics: Farewell to Revolution?" *The China Journal*, nr. 57 (2007): 1–22.
- Schoenhals, Michael. "Abandoned or Merely Lost in Translation?" *Inner Asia* 10, nr. 1 (2008): 113–130.
- Tang, Wenfang, og Benjamin Darr. "Kinesisk nationalisme og dens politiske og sociale oprindelse." *Journal of Contemporary China* 21, nr. 77 (2012): 811–826.
- Wang, Jiayu. "Representing Chinese Nationalism/Patriotism through President Xi Jinping's 'Chinese Dream' Discourse." *Journal of Language and Politics* 16, nr. 6 (2017): 830–848.
- Wang, Xi, og Ting Wang. "Discourse on Nationalism in China's Traditional Cultural Education: Teachers' Perspectives." *Educational Philosophy and Theory* 50, nr. 12 (2018).

- Wang, Zheng. "The Chinese Dream: Concept and Context." *Journal of Chinese Political Science* 19, nr. 1 (2014).
- Wardęga, Joanna. "Chinese Heritage with European Characteristics: International and Domestic Dimensions of China's Cultural Heritage Politics." *Politeja* 18, nr. 4 (73) (2021): 7–28.
- Zeng, Jinghan. "The Debate on Regime Legitimacy in China: Bridging the Wide Gulf between Western and Chinese Scholarship." *Journal of Contemporary China* 23, nr. 88 (2014): 612–635.

Hjemmesider

- Schmidt-Glintzer, Helwig. "70 Per Cent Good, 30 Per Cent Bad." *IPS Journal*, 2017.
<https://www.ips-journal.eu/in-focus/the-politics-of-memory/70-per-cent-good-30-per-cent-bad-2216/>. Tilgået 4. December 2025.
- World Bank. "GDP Growth (Annual %) – China." *World Bank Data*. <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.MKTP.KD.ZG> Tilgået 15. december 2025

Taler og primærkilder

- Deng, Xiaoping. "Excerpts from Talks Given in Wuchang, Shenzhen, Zhuhai, and Shanghai," 18 January–21 February 1992. *Selected Works of Deng Xiaoping*, vol. III, 1982–1992. Beijing: Foreign Languages Press, 1994.
Tilgængelig på: https://en.theorychina.org.cn/llzgyw/WorksofLeaders_984/deng-xiaoping-/
- Mao Tse-tung. *Quotations from Chairman Mao Tse-tung*. Beijing: Foreign Languages Press, 1966.
- Xi Jinping. "Secure a Decisive Victory in Building a Moderately Prosperous Society in All Respects and Strive for the Great Success of Socialism with Chinese Characteristics for a New Era." Tale, 18. oktober 2017, 19th National Congress of the Communist Party of China.
<https://www.mee.gov.cn> (Sidst tilgået 9. december 2025).
- Xi Jinping. "Towards a Community of Common Destiny and a New Future for Asia: Keynote Speech at the Boao Forum for Asia Annual Conference." Boao, March 28, 2015. *Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China*. (Sidst tilgået 11. december 2025)
https://www.fmprc.gov.cn/eng/xw/zyjh/202405/t20240530_11340850.html Xi Jinping. "Full Text of Xi